

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af

L. Siewers, G. Landmark, Knut Bergh.

Tredie Bind.

DECORAH. IOWA

B. Anundsen, Bog- og Accidentstrykker.

1871.

加 州 年 報

第 一 卷

第 一 卷 第 一 期

第 一 卷 第 一 期

第 一 卷

第 一 卷 第 一 期

第 一 卷 第 一 期

第 一 卷 第 一 期

第 一 卷

Indhold af 3die Bind.

	Side.
Inger (Fortælling af G.)	1, 33, 66.
Maska-Peltsværk	8.
Ny-Englands første Kolonister	10, 42.
Grace Darling. Et Billede fra Søen	17.
En ufrivillig Eneboer	19.
Den første Luftreise	40.
Reiseeventyr fra Moskitoysten	49, 75, 149, 181, 272, 299, 326.
Kong Sverre paa Vos	55.
Planternes Aandedræt	58.
Jernbane under New York	59.
Konglekvissten (Digt.)	65.
En Paaskeaften i Jerusalem	82.
Stenfullene	85.
Reiser og Gæstfrihed blandt de gamle Nordmænd	90.
Den ubekjendte Styрмаnd	92.
Daddy Dodd	97.
Nils Vibe Støckfeth	108, 140, 173, 206.
Den amerikanske Puma	111.
Kviksølv	116.
Rjukanfossen	118.
Uhre og Uhrfabrikation	121.
Den lykkelige Middag	129.
De stjaalne Steer	154.
Han kommer nok	161, 195.
Fra og til Paris under Beleiringen	170.
En Historie fra Gruberne	186.
Mit Skib pløier Havet (Digt.)	193.
Det underjordiske Jerusalem	212.
Lammegribben	215.
En Ildbrand i Yokohama	219.
Foraarsmorgenen (Digt.)	225.
Fru Noths Brudereise	226.
En Skifsærd i Danzig	235.
Guldmøllen (Efter Glaubrecht.)	240, 258, 289, 322.

	Side.
Nordmændenes daglige Liv i Oldtiden	246, 266, 310.
En Nat paa Nilen	251.
Troens Fyrt (Digt.)	257.
Skjæbnens Veie	268.
Novaja Semlja og norske Sømands Opdagelser i Nordishavet	280.
En Eventyr-Fortællerse	302.
Spitsbergen	305.
Mumbo Djumbo	314.
En Sangfugl (Digt.)	321.
Slovenes Nytte i Naturens Husboldning	328.
Paa Løvejagt	332.
Om Kristi Grav og den hellige Gravs Kirke	342, 361.
Søgrændes i Tølfster og Audun Hugeliksøn Hestakorn	346, 371.
Mary Kealy	353.
Londons Kloafjægere	377.
Blandinger—Nyt og Gammelt 29, 61, 94, 124, 157, 189, 221, 252, 285, 315, 350 382.	

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Den Nærg.

1871.

1ste Hefte.

Zuger.

I en af de snævraste Gader i en stor, folkerig By levede en fattig Haandværksfamilie. Manden, Henrik Frandsen, var Smedkersvend og søgte at ernære sig og Sine paa en stræbsom Maade; men uagtede alle Anstrengelser formaaede han dog kun at skaffe netop det Nødvendigste til den lille Husholdning. Dette bekymrede ham imidlertid ikke, da han var ung, rask og saa lykkelig som mulig i sin huslige Kredse, der kun bestod af hans Kone og et lidet Barn. Om Dagen var han rigtignok altfor beskæftiget til at se ret meget til dem, da han arbejdede for en af de større Mestere, paa hvis Verksted han opholdt sig fra den tidlige Morgen indtil langt ud paa Aftenen, kun med den lille Afrydelse, naar han kl. 12 skyndte sig et Øjeblik hjem for at faa lidt Middagsmad. Dog var han fornøiet og ivrig ved sit Arbejde, og Aftentimen, naar han skulde samles med sine Kjære, stod for ham som det Lyspunkt, der bragte ham til at glemme Dagens Møje og Besvær. Hans

unge Kone, den fromme, blide Marie, hjalp ham troelig med at fortjene Penge, saavidt som det stod i hendes Magt. Hun syede for Folk, og da hun gjorde sine Sager godt og dertil havde et behageligt Høre og et net Væsen, saaned hun aldrig Arbejde. Men da hendes Bryst var svagt og tidt voldte hende søvnløse Nætter, svigtede Kræfterne hende ofte, naar hun skulde udføre de Bestillinger, som hun havde modtaget; dog stred hun kraftigt imod, for at hendes Omgivelser ikke skulde lide under hendes Sygelighed, og naar hun om Aftenen ventede sin Mand, sørgede hun for at gjøre den lille Stue saa hyggelig som mulig og modtog ham altid med et hjærtligt Smil og venlige Ord.

Den lille Zuger var Foreldrenes bedste Glæde. Hun var en ualmindelig smuk liden Pige med store mørke Øine og næsten fuldført Haar, mild og boielig, naar hun mødte Kjærlighed, men saa heftig og lidenskabelig ved det mindste haarde Ord, at Moderen allerede tidlig forfær-

dedes derved. Den største Ubetydelighed kunde gjøre et voldsomt Indtryk paa dette Barn, og naar de andre Børn, som hun legede med nede i Gaarden, havde drillet hende, kunde hun sidde i Timevis og hulke. Marie søgte paa alle Maader at bøie sin lille Datters Sind; men naar hun talte strengt til hende, da gjorde det kun Ondt værre. Naar hun derimod talte kjærligt til hende og beroligende lagde sin Haand paa hendes Pande, da tog Barnet sin lille Stammel, satte sig ned ved Moderens Fødder, lagde Hovedet i hendes Skjød og kunde blive fuldkommen rolig igjen, naar hun først i Stilhed havde grædt sig træet. Intet virkede dog mere beroligende paa hende, end naar Marie med sin svage, men forunderlig yndige Stemme sang for hende; hun holdt da strax op med at hulke og kunde sidde fuldkommen stille for at lytte efter. Sfer var der en gammel Sang, som Marie havde lært af sin Moder, og som hun nu mangen Aften nynnede for sit Barn, indtil det faldt i Søvn, og som den lille Pige havde en stærk Fortjærlighed for:

"Nu synker Solen rød bag fjerne Skove,
Nu lægger sig til No den blanke Bøve,
De muntre Fugle ty til deres Rede,
Dg tette Laageflør sig over Engen brede.

Nu lukker mangen Blomst sit lysse Die,
De slanke Græsstraa sig mod Jorden bøie,

Nu bliver der trindtom saa tyft, saa stille,

Dg Duggens Taarer klart paa Bladet ville.

Den blege Maane frem bag Sky
sig hæver,

Dens Straaler over Land og Bølge
bøver,
En enkelt Stjerne høit paa Himlen blinker,
Dg Sjælen op mod Gud med Magt den vinker.

O Herre Jesu Krist, i Favn Du tage
Hver Sjæl, der sorgfuld gaar, nær at forrage,
Dg hvis i denne Stund et bange Hjerte
Anraaber, Herre, Dig, da læg dets Smerte!

Vaag ved den Syges Seng, ved Sorgens Leie,
Eil venlig Slummer luk det trætte Die,

Vær hos den Angrende, din Mand ham drage,
Saa han din Naades Væld engang maa smage.

Vær hos Enhver, der staar af Kummer bøiet,
Vær hos Enhver, der gaar med Graad i Diet,

Vær hos hver Vandrer i de fjerne Skove,
Hos Hver, der ghynger paa den falte Bøve.

Hver Sjæl, jeg elsker, vend fra Syndens Veie,
Dg bvi til Hver især din Naades Die,

Lag Alle i din Favn, den varme, milde,
Hvert Hjerte lade Du nu vorde stille!"

Naar Moderen kom til det sidste Vers, da sølte Barnet tidt en stærk Længsel efter at være god, efter ikke mere at blive saa heftig over saa Lidet; men hun vidste ikke ret, hvorledes hun skulde bære sig ad.

Der var dog En, mod hvem den lille Ingers Hæftighed aldrig ytrede sig. Det var en smuk, lyshaaaret Dreng, Wiggo Sanding, hvis Moder, en fattig Enke, i mange Aar havde beboet et lidet Kvistværelse i det samme Hus, hvor Frandsens levede i Kjælderen. Denne Enke ernærede sig ved at vaske for Folk, og da Marie som en ganske ung Kone var flyttet med sin Mand ind i Huset, havde hun Medlidenhed med den stakkels Dreng, der dengang var temmelig liden, men alligevel maatte være alene hjemme hele Dagen, naar hans Moder var ude paa Arbejde. Hun tog ham da ned til sig, og medens hun spæde ivrigt, sad han paa en liden Stol hos hende og saa paa Billeder eller legede paa anden Maade, medens de smaasnakkede med hinanden.

Da den lille Inger var født, blev hun Drengens kjæreste Beskjæftigelse og Legetoi, det Bæsen, hvorom hans fleste Tanker dreiede sig. I hele Timer kunde han sidde og vugge hende, medens hun sov, eller hælde hende paa Skjødets, idet han legede for hende og søgte at fremkalde et Smil paa det lille, runde Ansigt. Da hun blev større, klappede hun i Hænderne og rakte Armene ud efter ham, saasnart hun saa ham, og da han begyndte at gaa i Skole, kunde man se hende i hele Timer sidde oppe i Vinduskarmen og stirre ud paa Gaden for at opdage det første Glimt af ham, naar han dreiede om Gadehjørnet, og var der Noget ivoien for lille Inger, saa var Wiggo altid den, der maatte trøste og hjælpe hende.

Paa denne Maade svandt den lille Piges første Barndom hen, indtil

hun var bleven syv Aar gammel; men netop paa den Tid foregik en stor Forandring i det hidtil saa fredelige, lykkelige Hjem. For det Første mistede Inger sin kjære Wiggo, hvis Moder fik en Ansættelse som Basker-kone paa en stor Herregaard ude paa Landet og naturligvis tog den dengang tolvaarige Dreng med sig. Det var en stor Sorg for begge Børnene, der ikke vege fra hinanden i de sidste Dage, men tilsidst maatte stilles ad under mange Taarer. "Vare jeg altid kunde være hos dig", sagde Wiggo, da han for sidste Gang sad med sin lille Veninde paa Skjødets. "Jeg vilde altid holde af dig og gjøre Alt for dig; jeg har saa tidt hørt din Moder ønske, at du maatte komme til at leve blandt kjærlige Mennesker, for saa vilde du nok blive god, og det skulde jeg sørge for, kan du tro."

Da Drengen reiste bort, efterlod han et større Savn og en dybere Længsel hos den lille Pige, end man skulde tænke, at et Barnehjerte kunde føle.

Paa samme Tid begyndte Marie, hvis Goste stadig var tiltagen, at strakte i en foruroligende Grad. Hendes Kræfter svandt mere og mere hen; i den lange, mørke Vintertid maatte hun sidde stille den største Del af Dagen og læne sig tilbage mod nogle Puder, som hendes lille Pige havde stablet op om hende, og da Foraaret kom med Lys og Varme, da Blomsterne spirede frem, og Løvet sprang ud, da kunde den stakkels Marie ikke mere forlade Sengen. Hun maatte forholde sig saa rolig som muligt, da den mindste Bevægelse fremkaldte en voldsom Goste. En medlidende Nabokone kom hver

Morgen ind og hjalp med at faa Sengen redt og gjort Stuen lidt istand; men iøvrigt laa den Syge ganske stille hen uden anden Hjælp end Ingers, der næsten aldrig veg fra hende. Marie bar sine Lidelser med stor Taalmodighed; dog var det sienkyndigt, at hun tyngeedes af en eller anden Sorg, og der kom tidt et ubeskriveligt bedende Udtryk i hendes Dine, naar hun løstede dem op mod de svage Lysstraaler, der trengte ind gjennem det lave Kjældbvindu. Hendes Bekymring gjaldt imidlertid ikke hende selv — hun vidste jo, paa hvem hun havde bygget sit Haab, og for sin egen Skyld imødesaa hun kun med Længsel den Time, der skulde befri hende fra hendes legemlige Lidelser og for evigt forene hende med den Frelser, som hun elskede af sit hele Hjerte. Men det gjorde hende ondt at forlade sit Barn saa tidligt, og hun sørgede ubestribeligt over sin Mand, sin eu-gang saa trofaste og kjærlige Mand.

For at kunne forstaa den Forandring, der rigtignok gradvis, men dog temmelig hurtigt var foregaaet med Henrik, maa vi søge at lære ham lidt mere at kjende. Han var et af Naturen godt og kjærligt Menneske, men havde en svag Karakter og lod sig let drage af dem, han kom i Berørelse med. Hidtil havde hans Kone været ham en trofast Støtte, uden at han selv auede det. Fordi hun bad ham derom, var han flittig og arbejdsom, og for at gjøre hende til Behag holdt han sig borte fra de øvrige Svendes vilde Lystigheder. Hun havde endogsaa i tidligere Aar formaaet ham til at gaa med sig i Kirke, og for at føie hende havde han taalmodig hørt paa, naar

hun talte til ham om det andet Liv og den Glæde, som hun følte ved at tænke derpaa. Men med sin vaklende, ubestemte Karakter havde han aldrig kunnet bekvemme sig til i Sandhed og for Alvor at begynde at arbejde paa sin Sjæls Saliggjørelse. Derfor havde han heller Intet at holde sig til, da Sygdom og Bekymring hjemtogte hans Hus, og Fristelsens Time stod for Døren.

Da Marie blev saa lidende, at hun ikke længer formaaede at modtage ham med livlige Ord, naar han om Aftenen kom fra Arbejdet, tabte Hjemmet sin Tillokkelse for ham, og da hun tilsidst stadigt maatte holde Sengen, søgte han at finde Erstatning for hendes Selskab andetsteds. Han opjogte sine lystige Kamerater, der hjulpe ham med Subel. De toge ham med hen i Kroen, hvor han snart blev en stadig Gæst, som hver Aften sad der og spillede Kort til langt ud paa Natten. Mangen Gang kom han da beruset hjem og ravede til Sengs, efterat han først havde skræmmet den stakkels Syge med sine vilde Blikke og forvirrede Ord. Naar han havde sine lyse Dieblikke, da bad og bønfaaldt den uslykkelige Kone ham om dog at holde op med dette vilde, syndige Liv, og undertiden var det da ogsaa, som om han blev greben af en pludselig Ringer; men naar han aller kom blandt de vilde Kamerater, vare alle de gode Forsætter strax glemte, og han søgte at døve sin Samvittighedsuro ved fordoblet Svir. Den stakkels Marie mærkede, at alle hendes Advarsler og Bønner vare forgjæves, at de kun tjente til at fjerne ham endnu mere fra hende; derfor taug hun tilsidst ganske stille og talte nu

kun med Vorherre om sin forvildede Egtefælles Sjæl. Men selv i hendes stumme Blikke troede Henrik at læse en Forandring, og hendes blege Ansigt forfulgte ham som en taus Brevidelse. Han begyndte nu at spise til Middag i Kroen og kom saa godt som aldrig hjem undtagen sent om Natten.

Man kan let tænke sig, at den yderste Armod maatte støde til alle disse sørgelige Omstændigheder. De Penge, som Henrik endnu fortjente, bleve ligesaa hurtigt spillede bort, og den lille Nødsstilling, som Marie efterhaanden havde sparet sammen, gik snart med til Tøden og den nødvendige Medicin. Det var derfor godt, at den menneskekjærlige Læge, der besøgte den Syge, ikke vilde modtage det Mindste for sin Ueilighed, ja han skaffede hende endogsaa Understøttelse fra forskjellige Steder og søgte paa enhver Maade at lindre hendes Lidelser.

En Eftermiddag laa Marie som sædvanligt halvt opreist i Sengen ved Hjælp af forskjellige Puder. Hendes Dine vare sunkede, og man kunde godt tro, at hun sov, hvis ikke en sagte Skjelven ved Læberne havde forraadt, at hun var vaagen, ja, som det syntes, endogsaa ivrigt beffæstiget med pinlige Tanker. Samme Formiddag havde Lægen nemlig været hos hende og paa hendes indstændige Forlangende om at saa Sandheden at vide, erklæret, at hun, saaledes som det syntes for menneskelige Dine, ikke kunde have mange Dage, ja muligens ikke mange Timer tilbage at leve i. Denne Tanke havde intet Afstrækkende for hende selv. for hvem Døden kun var en Dvergang til Livet; men hun læng-

tes efter at tale endnu engang med sin Mand; hun havde sendt Bud efter ham paa Verstedet, og da han ikke var der, til alle de Steder, hvor han pleiede at opholde sig; men endnu var hverken han eller Budet kommet tilbage. Hun sølte det ogsaa som sin Pligt at forberede sit Barn paa den nærførestaaende Skilsmisse; men det gjorde hende ondt at skulle bedrøve det lille Hjerte, der havde bundet sig saa inderligt til hende.

Hun laa, som sagt, ganske stille, medens Snger sad paa sin lille Skammel ved Siden af Sengen og strikkede.

Endelig aabnede Marie Dine og sagde:

"Min lille Pige, sæt dig her op paa Kanten af min Seng. Du ved, jeg kan ikke taale at tale ret høit, og det er ganske nødvendigt, at jeg saar sagt dig Noget."

Snger krob op, fysisjede Moderen og bøiede sig tæt ned til hende. Med stor Anstrengelse løftede Marie sin Arm og lagde den om sit Barn, idet hun drog hende tæt ind til sig. Hun samlede sine Kræfter og sagde:

"Kan du huske, min lille Snger, at jeg flere Gange har talt til dig om Døden, der tidt skiller dem ad, som elste hinanden høiest?"

Barnet bøiede sig endnu dybere ned mod Moderens Bryst, idet hun hvissede et neppe hørligt Ja.

"Mer du ved jo ogsaa," vedblev Marie, "at Døden ikke adskiller os for bestandigt fra vore Kjære; men at vi, naar vi tro paa Trefseren, engang igjen skulle mødes i Himlen?"

"Moder, hvorfor siger du alt dette?"

"Jo, mit Barn, fordi jeg ønsker,

at du skal tænke paa, at Gud kan tage mig fra dig, maaske meget snart, maaske en af disse Dage."

Barnet for heftigt sammen; men Marie vedblev uden at lade sig forstyrre.

"So, min lille Snger, du ved, at jeg er meget syg, og maa derfor vænne dig til den Tanke, at jeg snart kan blive taget fra dig. Men jeg kan ikke dø roligt, naar jeg ikke ved, at jeg igjen skal se min lille Pige i Himlen. Vil du love mig, at du vil være et godt Barn, at du altid vil elske Gud? O Herre, skjænk hende det ene Fornødne, saa skal ogsaa alt det Øvrige worde hende tillagt," vedblev den Syge og saa bønligt opad; men her svigtede Stemmen hende aldeles, og Snger betragtede forfærdet de smertelige Krampetænderinger, der fortraf det blege Ansigt; dog da hun saa det bedende Udtryk i Mariæ Ansigt, hvistede hun hastigt:

"Seg vil gjøre Alt, hvad du forlanger af mig, Moder, o bliv blot rask igjen."

Den Syge saa beroliget ud, og da hun havde ligget lidt fuldkommen stille, sagde hun pludseligt: "Snger, læs den Sang for mig, som du ved, jeg holder saa meget af." Den Lille krøb ned fra Sengen, hentede en tyk Bog, der laa paa Kommoden, satte sig ned og læste med sin klare, barnlige Stemme, som dog var lidt usikker paa Grund af hendes heftige Sindsbevægelse, følgende Vers:

"Midt i min Sjæls den mørke Nat
Der staar en deilig Stjerne,
Dg naar kun den ei bliver mat,
Seg Alting mister gjerne.

Det er det Lys, der Zulenat
Hvit over Krybben tændtes,
Da Himlens allerbedste Stat
Serned til Jorden sendtes.

Det er det Lys fra Golgatha,
Der herligen udsunkler,
Vor Frelsers Kors det skinner fra
Som straalende Karfunkler.

Da det om mig blev mørkt og trist,
Dg Alt jeg maatte slippe,
Da følte jeg først ret forvist,
At Jesus er min Klippe.

Seg dybt fornemmer i min Sjæl,
At skjönt han Alt mon tage,
Saa gav-han mig alligevel
Langt mere dog tilbage.

Seg derfor ikke klage vil,
Men midt i al min Smerte
Seg takker Jesum Kristus til
Dg jubler i mit Hjerte.

O Gud ske Lov, at jeg er døbt,
At jeg blev vakt, o Under,
O Gud ske Lov, at jeg blev fjøbt
Ved Jesu dyre Wunder.

O Gud ske Lov, for hvad jeg saa
Dag denne Verdens Mørke,
For hver Gang jeg i Bønnen laa
For Dig og søgte Styrke.

O Gud ske Lov, Du vil mig ei
Af dine Arme slippe,
Dg Intet, Intet skader mig,
Naar Jesus er min Klippe."

"Nei Intet, Intet skader mig,
Naar Jesus er min Klippe!"

gentog Marie sagte med et saligt Smil; derpaa drog hun et Suk og laa nu fuldkommen stille, saa den lille Pige troede, at hun sov. Hun satte sig derpaa ganske rolig ned ved Sengen og vovede næsten ikke at

trække Veivet af Frygt for at forstyrre Moderen. Endelig bukkede den Lille under for den Mathed, der gjerne følger efter enhver stærk Sindsbevægelse, og da Nabokonen en Timestid efter kom ind, fandt hun Barnet sovende, med Hovedet støttet mod Sengen. Det ubevægelige Udtryk i Mariæ Ansigt var hende paafaldende; hun gik nærmere, talte til hende, og da hun intet Svar fik, vorte hun sagte ved hendes Haand. Hun udstødte uvilkaarligt et Skrig, da hun mærkede, at hun havde vort ved et Lig.

Barnet vaagnede, saa sig forkræffet om og bøjede sig hen imod Moderen for at se, om hun saantede Noget; da søgte ogsaa hun den isnende Kulde og veg ængstelig tilbage uden dog endnu ret at fatte Sandheden.

I det Samme hørtes en stærk Larm, hviroftede Stemmer og ravende Skridt paa Trappen. Døren gik op, og en Mand, der boede i Huset, og som havde paataget sig at opsoge Henrik, traadte ind, idet han af al Magt søgte at holde den Berusede paa Benene. Han havde søgt ham paa mange Steder og endelig fundet ham i et affidesliggende Værts-hus. Kun med Møie havde han gjort ham begribeligt, hvor syg hans Rone var, og formaaet ham til at følge hjem med sig. Han vilde ikke strax have bragt ham ind til Marie for ikke at bedrøve hende endnu mere, men derimod først saa ham ind i sit eget Værelse, for at han kunde sove Rusen ud. Men for at komme derhen, maatte de forbi Frandsens Dør, og da de naaede den, tumlede den Berusede derimod, aabnede den selv og styrkede ind med vaklende Skridt.

Nabokonen stod endnu foran Sengen. Hun var et raat, udannet Menneske, hvis blidere Følelser efterhaanden vare blevne sløvede ved mange trykkende Forhold; men ved Synet af det stakkels, forladte Barn var det, som om hendes Hjerte for et Dieblit var blevet mildt og blødt. Hun havde bøiet sig ned for at tale et trøstende Ord til den Lille; men da hun saa den berusede Mand komme ind, vaagnede atter alt det Gaarde og Vitre i hendes Sind med fornøjet Styrke. Hun havde i Marevis lidt under Samlivet med en Mand, der sjelden eller aldrig var ædru; hvort kunde hun da have Medlidenhed med denne Last!

”Ja, det er rigtignok smukt, som I bærer Jer ad”, sagde hun. ”Løbe Byen rundt, svire og sværme, det gjør I, og saa ligger Jeres stakkels Rone herhjemme og maa dø af Sorg og Bekymring over sin fordrukne Mand. Ja, kom kun herhen og se, hvad I har gjort; der er ikke Spor af Liv i hende mere, det har I nok sørget for.”

Singer udstødte et Rædselskrig og kastede sig hulkende over Moderen. Henrik sank ned paa en Stol og holdt Hænderne for Øinene. Han var paa engang bleven fuldkommen ædru ved dette frygtelige Stød.

”O Marie, Marie, tilgiv mig,” stønnede han.

Den fremmede Mand og Nabokonen forlode Stuen, og Henrik var nu ene med den Døde og sit Barn. Hendes lidenskabelige Gnsken rystede ham, og tusinde Bebrejdelser krydsede igjennem hans Sjæl, da han saa Mariæ blege Ansigt og bemærkede hvorledes Singer af al Magt klamrede sig til den døde Moder istedet

for at søge Trost hos den levende Fader. Men var han ikke selv Skyld deri? Han havde jo i det sidste Aar aldrig talt kjærligt til hende, tvertimod, han havde tidt stødt hende bort fra sig, saa han allerede for længe siden kun var bleven en Gjenstand for Frygt hos sit eneste Barn.

Alle disse Tanker stormede ind paa ham ved Synet af Døden, da han bestandig med Magt havde vist Tanken derom fra sig. Hvad skulde der blive af ham selv, naar han laa saaledes engang kold og bleg; vilde han da nogensinde samles med sin Husfru? Han var ganske stivnet af Rædsel og sad båret forover i en fuldkommen ubevægelig Stilling, indtil en liden Haand frygtfuld blev lagt paa hans Skulder. Han saa op og mødte Sngers store, taarefyldte Øine. Han traaf hende heftigt ind

til sig, og hun lagde sit Hoved mod hans Bryst, idet hun slyngede Armene om hans Hals; da brøede Henrik sit Hoved og brast i en voldsom ustandselig Graad.

En Timeetid efter fandt Nabokenen Fader og Datter endnu i samme Stilling. Barnet sad ganske stille af lutter Udmattelse; men Faderen syntes i højeste Grad angreben, og engang imellem gjenemrystedes hans hele Legeme af en voldsom Gysen. Han maatte lægge sig, og allerede, inden Natten var forbi, indtraadte en heftig Feber, der tilbøls var en Følge af de mange stærke Drikke og den voldsomme Sindsbevægelse. Efter saa Dages Forløb gik Feberen over til Lysus, og inden en Uge havde Snger ogsaa mistet sin Fader. (Fortsættes.)

Alaska-Peltsøverk.

Siden Russisk-Amerika affstodes til de Forenede Stater, streife enkelte Handelsmænd omkring og gjøre Forretninger i Peltsøverk istedetfor det tidligere bestaaende "Russiske Kompani", som havde den hele Handel i sine Hænder, og som overholdt strengt visse Betingelser for Jagten, der jo var den væsentligste Indtægtskilde af denne Besiddelse. De Dyr, der levere Peltsøverk, have en uovervindelig Skræk for Skud og fly for bestandig de Steder, hvor de forskyres paa denne Maade; derfor dræber man med Spyd f. Ex. den kostbare Sønder, hvis Skind endog

paa første Haand undertiden betales med \$80 Stykket; men desuagtet aftager den dog i betydelig Grad Aar for Aar.

Russerne fangede levende Exemplarer af visse værdifulde Rævearter og flyttede dem ud paa isolerede Øer; her maatte ikke jages, førend de i tilstrækkelig Mængde havde forplantet sig, og selv da bleve Dyrene i en vis Grad fredede; nu trædes saadanne Regler under Fødder. For at fange disse Ræve betjene de Indfødte sig af en hensigtsmæssig, men simpel Slags Fælde. De bestaa af et Stykke Træ omtrent som et Dyr-

flaas, i hvis ene Ende der er anbragt tre stærke, 4 Tommer lange Jernpigge, forsynede med Agnorer. Den anden Ende af Træstykket er stukket ind i et Loug af Svafener, der er udspændt mellem to stærke nedrammede Pæle, og som ved Træstykkets Omdreining bliver en kraftig Springsjær. Naar Fælden er opstillet, ligger nu Træet med sin jernbeslagne Ende vendt fra Lokkemaden, men ikke før berøres denne, førend det vældige Vaaben med utrolig Kraft beskriver en Bue i Luften og rammer Dyret med sine dødbringende Pigge i Hovedet, hvilket er af væsentlig Vigtighed for Skindets Værdi. Der sker ofte Ulykker ved disse Fælde, idet Mennesker uforvarende træde paa Lokkemaden. Piggene træffe da i Regelen Knæet, og der maa foretages en hvist smertelig Operation for at faa dem ud igjen. Ræven fanges fra November til Marts; den værdifuldeste er den saakaldte "Soloræv", hvis Skind undertiden betales med \$20.

Den almindelige Hermelin, der om Sommeren er brun, men om Vinteren snehvid paa den sorte Halepids nær, fanges omtrent som vi hos os fange Jordkorn og Gopher. Der omsættes aarligen 2,000 Skind, men de sælges for 25 Cents Stykket, og ere altsaa af liden Vigtighed i Handelen. Den første Plads her indtager uegteselig den saakaldte Søbjørn, en egen Slags Peltsverf-Sælhund.

Dette Dyr findes paa meget faa Steder af Jordkloden, og Den St. Paul i Behringshavet er et af dem. Den ligger i nordvestlig Retning for Alaskas yderste Spids omkring 200 Mile borte. Den er vde og klippe-

fuld, 20 Mile lang og mellem 4 og 5 Mile bred. Her samles Sælhundene i utrolig Mængde om Foraaret, men forsvinde igjen om Høsten, uden at man ved det Ringeste om, hvor de tilbringe Vinteren. Juli, August og September ere de egentlige Jagtmaaneder paa dette Slags Wildt. Der er visse Steder af Den, hvor de fortrinsvis søge hen, og her ligge de tæt ved hverandre omkring paa Klipperne. Der maa man aldrig dræbe nogen Søbjørn, thi da vilde de alle for stedse blive borte; denne Opdagelse har man gjort, og derfor affsjærer man dem fra Havet og driver dem i Flokke, fra fem til tolv Tusinde i en Flok, ind i det Indre af Landet, og der finder Blodbadet Sted. De gjøre ikke Legn til Modstand og drives ligesaa let som en Jaarejord; men langsommere gaar det naturligvis, da deres Fødder ikke ere indreitede til Gang, men blot ere et Slags Svømmeredskaber; de maa derfor styve sig fremad, saa der medgaar flere Timer, før man faar dem hen til Valpladsen. Her skilles et Dusin eller flere ad Gangen fra den store Flok og drives et Stykke affides; saamange af disse, som anses tjenlige, dræbes; de øvrige faa Lov til atter at søge hen til Havet, og paa denne Maade gaar man gjennem den hele Skare. Saaledes vil det indtræffe, at samme Dyr i Løbet af Sommeren flere Gange drives op i Landet, men atter uantastet kan slæbe sig tilbage til Kysten. Det Vaaben, hvormed de dræbes, er en Klubbe; med denne giver man dem et stærkt Slag for Panden, og Kvinder og Børn deltage i Forretningen. Skindene saltes ned i Kar

eller tørres og forsendes saaledes især til Europa, ogsaa til China. Af en fuldvoksen Søbjørn ere de saa store som af et lidet Faar; de ere besatte med skinnende Haar af en blylignende Farve, men under disse sidder det bløde Peltsværk, som giver Skindet dets Værdi. De længere Haars Rod stikker dybere i huden end de fine, og naar man nu skraber Skindet paa Kjødside, løsnes de første, og der bliver et fint Peltsværk tilbage. Et saltet Skind betales med fire Dollars. De slaaede Legemer benyttes ikke; man skjærer blot saameget Fedt af, at man har nok til Brændsel, thi andet Brændematerial findes ikke paa Den.

Russerne sørgede meget for, at disse værdifulde Dyrs Tal ikke skulde aftage, og bestemte derfor, at der kun skulde dræbes et hundrede Tusinde hvert Aar, og det blot af Sannerne; men i den senere Tid, da ikke længere saadanne Bestemmelser gjælde under det nye Regimente, kappes man om, hvem der kan anrette det største Myrderi, og i store Skarer har man draget derhen og dræbt indtil tre hundrede Tusinde, baade Gunner og Sanner isfæng. En Følge af alle disse mange Udsvær var da en forfærdelig Stank, skjønt Skarer af Navne gjorde Sit for at bortskaffe dem i den kortest mulige Tid.

Ny-Englands første Kolonister og deres Kamp mod Indianerne.

Den 11te Novbr. 1620 saa de hundrede "Pilegrime", som havde indskibet sig paa "May Flower" for at undgaa den engelske Regjerings Forsølgelse og for hinsides Atlanterhavet at søge sig et nyt Hjem—for første Gang den amerikanske Kyst. Det Land, som laa for dem, var Cape Cods Sandbanke, der i Form af en Halvørfel danne den Landtunge, som i Sydøst fra Boston omslutter Plymouth Cape Cod Bay. Synet af dette Land var lidet opmuntrende selv for dem, der i samfulde fire Maanedere havde flakket om paa det vilde stormfulde Hav; deres Skibs slette Tilstand, de forestaaende Vinterstorme og et ubekjendt Havs utallige Farer bestemte dem

til at søge et Skjul paa den kolde, tørre og for al Vegetation blottede Kyst. Storbaaden med 18 Mand blev altsaa sendt ud for at undersøge Landet.

Den anden Dags Aften traf de Baaden paa Land for at søge sig et Natteleie. Bag dem laa en tyk Skov og foran dem en umaadelig Vandflade. De dannede et Brystværn af Træstammer, antændte en knitrende Ild, udstillede Bagter, og efter at have forrettet sin Aftenbøn lagde de sig til at sove. Ingen Lyd forstyrrede deres Sovn undtagen Vindens Susen og Bølgernes Bryden mod Stranden. De brøde op før Daggry for itide at fortsætte sine Undersøgelser. En sin Negn,

som havde været den hele Nat, havde gjenneblødt dem til Skindet. Svæbet saa mørkt og trist ud, og en tyk Taage bedækkede Land og Vand. "Pilegrimene" vare isærd med igjen at indstibe sig, og Nogle af Selskabet havde allerede bragt sine i Tæpper indsvøbte Bøsser ned til Fartøiet, da de pludselig hørte et frygteligt Skrig fra Skoven, og i samme Dieblit fusede en Sky af Pile over deres Hoveder. De havde kun fire Geværer, men ved strax at afsyre disse bleve Indianerne holdte tilbage, indtil man fra Vaaden fik hentet de øvrige. Paa begge Sider begyndte nu en heftig Skyden, og de ensomme Skoves Tausshed blev afbrudt af Bøssernes Knald og Indianernes demoniske Søl. Da disse skjulte sig bag Træer og Stene, undgik de Englændernes Kugler, imedens disse Sidste ligeledes ved Træerne og sine tykke Klæder vare tilstrækkeligt beskyttede mod Fiendens Pile. Men lidt efter lidt nærmede Indianerne sig Pilegrimenes Forstaaelse. En af dem, en sand Hjempeffikelse, som syntes at være Bandens Anfører, var langt foran de Øvrige og befandt sig kun et halvt Bøsseskud fra Englænderne bag en Træstamme. Da Indianeren blottede en Del af sit Legeme, tog man Leiligheden iagt og skjød ham en Kugle gennem Armen. Den Saarede udstødte som Tegnet til Tilbagetog et eiendommeligt Skrig, løb fra Træ til Træ og forsvandt i den tykke Skov. Hans Ledsgere fulgte Anførereisens Eksempel, og i et Dieblit var ingen af de Wilde mere at se. Dyb Stilhed hvilede atter over Urskoven og afbrødes kun af Vindenes Søl og Bøssernes Brusen.

Englænderne, af hvilke ingen var bleven saaret, indstibede sig strax. Fra Taagen faldt en kold med Sne blandet Regn, som varede hele Dagen. En Bølge fyldte næsten det lille Fartøi med Vand og bortrev Moret, og forat de Rejsendes Stilling skulde blive fuldkommen fortvilet, tog et heftigt Windstød fat i Seilet og knækkede Masten paa tre Steder. Den korte Winterdag nærmede sig sin Ende, og Land var nu intetsteds at se. Da det næsten var blevet mørkt, saa de endelig Land, en liden Ø, som de først naaede den næste Morgen. De roede om dens Nordspids og fandt paa Vestkysten en trang Bugt, som idetmindste for en Del ydede dem Beskyttelse mod Kveiret. Her kastede de Anker. Nattet Regnen aldeles havde gjennebrødt deres Klæder, og Natten var bidende kold, vovede dog de Fjerreste at gaa iland af Frygt for et nyt Overfald af de Wilde. Nogle, som af Udmattelse og Kulde vare Døden nær, bleve dog bragte ind paa Stranden, hvor det lykkedes dem at faa op Ild under et Furu-træ. Efter atter at have opført et Slags Brystværn, udstillet en Vagt og, hvad de aldrig forsøgte, forrettet sin Bøn, søgte de den No, som de kunde finde paa det haarde Leie. Genimod Midnat kom ogsaa de, som vare blevne tilbage i Vaaden, hen til dem, da de ikke længere kunde holde ud for Kulde.

Morgenen brød atter frem; det var en Søndag. Pilegrimene besluttede ifølge sin religiøse Skik ikke at fortsætte Reisen den Dag, men derimod at høitideligholde Sabbathen iland. Saa vigtig hver Dag og Time end var dem i denne deres

vauskelige Stilling, maatte dog deres Interesser vige for, hvad de i religiøs Henseende ansaa for Pligt.

Lidlig Mandag Morgen indskibede de sig atter, og en gunstig Wind førte dem til Plymouth Bay. Da de naaede Kysten, laa en smuk Landstrækning med Høie og Dale foran dem, og en af Skov omgiben Slette syntes af Naturen ligesom bestemt til Beboelse. Nogle Dage medgik imidlertid, førend de fandt et passende Sted til Ansøg af en By, men endelig frembrød den minderværdige 22de December, den Dag, hvilken Ny-Englands Staterne endnu hvidteligholde som Stiftelsesdagen af den første engelske Koloni og hele Ny-Englands Fødselsdag.

Den Stund var nu kommen, da "Pilegrimene" kunde forlade sit Skib for i den nye Verden at begynde et Liv fuldt af Møisommeligheder og Savn. Det hele Selskab, Mænd, Kvinder og Børn forsamledes paa Skibets Dæk for at talke Gud, fordi han hidtil havde været dem nær med sin Bistand. Efterat en Bøn var holdt og en Psalmes af-sangen, begyndte Pilegrimene at udfibe sine Sager og bringe dem iland paa Plymouths Klipper.

Det første Hus, som blev opført, var et midlertidigt Skur for det hele Selskab; senere tjente det som Forraadshus. Derpaa begyndte de at opføre mindre Huse for enkelte Familier; men en usædvanlig streng Vinter indfandt sig og hindrede dem i at arbejde i det Frie. Det Eneeste, de kunde foretage sig, var at opføre Befæstninger af Jord og Træer til Beskyttelse mod Indianernes Angreb.

I Januar og Februar blev Kolo-

nien hjemført af en snitsom Ehgedom, som bortrev næsten Halvparten af Nybyggerne. I Begyndelsen af Marts smeltede Sneen, og nu indfandt sig deilige, varme Vaardage. Kolonisterne krøb ud af sine Hytter og begyndte at arbejde med Jorden. Af og til havde Indianerne vist sig i Skoven, men ingen var kommen i Nærheden af Byen. Den 16de Marts kom endelig en af dem derhen; skred dristigt hen ad Gaden og tiltalte en Mand, som arbejdede i en Have, med disse Ord: "Velkommen, Engelsemand!" Han fortalte derpaa, at hans Navn var Samoset, og at han ofte havde stødt sammen med Englændere, som ved Manhegin, i Nærheden af Floden Penobscots Munding dreve paa Fiskeri. Han kjendte Navnene paa mange Kapteiner og havde lært saameget Engelsk, at han nogenlunde kunde gjøre sig forstaaelig i dette Sprog.

Samoset var aldeles nøgen, naar undtages et Læderbælte, som han havde om Livet, og hvorfra der hang nogle Fryndser. Han holdt i Haanden en Bue og to Pile. Han opførte sig meget familiært, forlangte Mad og Al og vilde gaa ind i Husene. Man behandlede ham med den største Forkommenhed og gav ham en vid Skjole paa for at kunne vise ham frem for Familierne. Indianeren fortalte dem, at hans Stamme, der boede i Nærheden af Kysten, inden saa Nar vilde være udryddet af en ødeleggende Sot, samt at der ikke langt derfra levede en mægtigere Stamme—Wampanoags—som havde underkastet sig mange andre Stammer, og at dens Konge hed Massasoit. Samoset var saa til-

freds med den Modtagelse, han fik, at han aldeles ikke viste nogen Lyst til at gaa; men da Kolonisterne befrygtede et Forræderi, forsøgte de ved Nattens Frembrud alle mulige Midler for at blive ham kvit, men forgjæves. De maatte da beholde ham Natten over under behørig Bevogtning. Den næste Morgen tog han Afsked og lovede at komme igjen en af de følgende Dage og medbringe flere Indianere.

Allerede den følgende Søndag var Samoset der igjen. Han havde fem i Skind klædte Ledsagere, som vilde sælge en Del Peltsværf. Pilegrimene tog venligt mod dem og gavede dem Mad og Drikke, men gjorde dem begribeligt, at deres Religion forbyd dem at drive Handel paa en Søndag. Blandt Følget var der især En, der talte flydende Engelsk. For mange Aar tilbage var han af en forræderisk Kaptein paa et engelsk Skib bleven tagen tilfange og solgt som Slave til Spanien, men det lykkedes ham omstider at flygte til England. I London blev han hjertligt modtaget af en Henry Slany, som efter nogle Aars Forløb paa hans indstændige Bønner sendte ham tilbage til hans Fædreland. Squantum—saa hed denne Indianer—erindrede med Taknemmelighed sit Ophold i London og forblev siden Pilegrimenes tro Ven og oprigtige Naadgiver.

En Dag meldte Squantum, at hans Høvding Massasoit havde faaet spurgt Pilegrimenes Ankomst, samt at han med et Følge af 60 Krigere agtede at aflægge dem et Besøg. Dels af Forsigtighed og dels for sin Værdigheds Skyld hav-

de han leiret sig bag en nærliggende Hvi, hvorfra han sendte et Bud, som meldte hans Ankomst. Da Pilegrimene, som paa Grund af sit ringe Antal og sin forladte Stilling ligeledes vare ængstelige, ikke vovede at sende noget betydeligt Antal af sine Egne hen til Indianerne, gjorde Massasoit dem det Forslag, at de blot skulde sende En, som kunde forklare ham Grunden til, at de havde nedsat sig paa hans Gebet. Edward Winslow meldte sig frivillig til denne Mission. Omgivet af sine Krigere modtog Massasoit Gesandten aabent og værdigt, hvorefter Winslow søgte at gjøre ham forstaaeligt, hvad der havde bragt Pilegrimene derhen, og forsikrede, at de nærede haade et færdeligt og venligt Sindelag mod ham. Da disse Forklaringer vare endte, besvarede Høvdingen, at Winslow skulde blive tilbage som Gidsel, imedens han selv med 20 Krigere gik ind i Byen. Koloniens Guvernør, John Carver, modtog dem med militær Pomp og ledsagede Wampanoagerenes Konge med Trommer og Spil hen til Blokhuset, hvor en lang Samtale mellem dem fandt Sted.

Massasoit var dengang i sin Ungdoms Aar, han havde et majestætisk Dree og ubemærkede sig ved et værdigt og roligt Væsen; hans Paaflædning var meget malerisk og bestod af farvet, glindsende Peltsværf. Af Karakter syntes han mild og velvillig, men tillige klog, forsigtig og bydende. Ved denne Sammenkomst viste han en fuldstændig Beredensmands Forekommenhed og Høflighed. Genimod Aftenen trak han sig med sit Følge tilbage til den omtalte Hvi. Både Kolonisterne

og Indianerne udstillede om Natten Dagter, fordi de gjensidigen frygtede hinanden. Den næste Morgen begave to af Kolonisterne sig ind i Indianernes Leir. Den gjensidige Fortrolighed blev større, og snart var en vensabelig Forbindelse knyttet mellem Parterne. Saaledes endte Sammenkomsten til Alles Tilfredshed, og Indianerne vendte igjen tilbage til sine vilde Stove.

I de første Dage af Juli sendte man, med Squantum som Tolk, en Deputation fra Plymouth for at gjengjælde Massasoits Besøg. Man havde hermed en dobbelt Hensigt, at fornye den indgaaede Venstabsforbindelse og tillige at bede om Besskyttelse mod nogle indvandrende Indianere, som ofte havde været dem til Besvær og truede med at berøve dem deres Levnetsmidler. Man fulgte en Indianersti gennem den mørke, tause Urskog, over Stok og Sten, Bakker og Floder. Den anden Dag badede de over Tantonfloden, hvis Løb de fulgte til Bristol Bay's Kyst. Om Eftermiddagen naaede de Massasoits Residents Pakanoket. Hovdingen havde valgt dette Sted paa Grund af dets maleriske Skjønhed. Det var en Høi, som nu hedder Mount Hope, omtrent 200 Fod høi og med en fortryllende Udsigt over Landet og Bugten. Den ligger omtrent 4 Mile fra Dhen Fall River, fra hvis høieste Punkt man nu kan se Stæderne Provence, Bristol, Warren, Fall River og utallige andre Smaabyer.

Deputationen blev vel modtagen af sine indianske Venner. De fremførte sit Erinde og vendte efter nogle Dages Forløb tilbage, fuld-

kommen tilfredse med Udfaldet af sin Reise.

Nar gif hen, og mange nye Kolonier bleve anlagte paa denne Kyst. Uagtet Kolonisterne ofte havde alvorlige Kranglerier med de Indfødte, kom det dog aldrig til aaben Kamp, saa længe Massasoit levede, da han stedse vedblev at være disses Ven. En Dag kom han til Guvernøren i Plymouth Kolonien med begge sine Sønner og bad ham give dem engelske Navne. Guvernøren, som tilfældigvis kjendte lidt til Makedoniens Historie, gav den ældste Navnet Alexander, og den yngste Navnet Philip. Da Gutterne bleve vogne, ægtede de to Søstre, en Nabohovding's Døtre. Alexanders Kone hed Metamoo, og Philips Wootonkanuske.

Efter som Englændernes Antal og Magt tiltog, gif det ene Landstak efter det andet over i deres Hænder. De forstandige indianske Hovdinge bleve herover ængstelige. Alexander og Philip modsatte sig vel ikke Faderens vensfabelige Politik; men med megen Uro saa de de Hvides hurtige Fremskridt. I Maret 1661 døde Massasoit, og hans Søn Alexander opnaaede en Hovding's Bærdighed. De Beflyvninger, han sølte for Indianernes Fremtid, holdt ham fjernt fra Plymouth-Kolonien. Heraf fattede man Mistanke om, at han nærede fiendtlige Hensigter mod Kolonisterne, og sendte ham i en bydende Tone den Befaling, at han skulde møde for Raadet i Plymouth. Da Wampanoagernes stolte Konge lod denne Befaling nændsæt, afsendte Guvernøren en Afdeling Bevæbnede med den Befaling at bruge Magt mod ham.

Alexander befandt sig dengang paa Sagt og var, uden at ane nogen Fare, gaaet ind i en Hytte for at holde Maaltid. Geværerne havde de sat fra sig udenfor. Englændernes Anfører, Major Winslow, senere Koloniens Gubernør, bemægtigede sig disse og trængte ind i Hytten. Indianerne vare aldeles værgeløse. Majoren satte Høvdingen en Pistol for Brystet og sagde: "Sag har den Befaling at bringe dig til Plymouth. Følger du roligt med, skal du blive behandlet paa en passende Maade; gjør du Modstand, skyder jeg dig ned paa Stedet".

Den stolte Indianer var rasende over at være bleven overlistet og beskæmmet. Hans Ledsgere bade ham ikke gjøre Modstand, men at finde sig i Nødvendigheden. De lovede at følge med ham, for at de "Nødes" Konge med Værdighed kunde sidde i de hvide Mænds Raadsforsamling. Alexander gav endelig efter og fulgte med til Plymouth; men denne Ydmygelse havde angrebet ham i den Grad, at han faldt i en heftig Feber, som lod befrygte Døden. De indianiske Krigere bade derfor om Tilladelse til at føre ham hjem med Løfte om at komme tilbage, naar han havde gjenvundet sin Hælbred. Dette blev indvilget; Indianerne lagde sin ulykkelige Konge paa en Baare og droge hastigt afsted paa den ensomme Skovvei. Snart naaede de Taunton-Floden og stege i sine Kanoer. De vare imidlertid ikke komne langt, førend de mærkede, at deres Høvding nærmede sig sit Livs Ende. De gik iland og lagde ham paa en liden, grøn Høi under et stort Træ. Lause

stode de andre Krigere rundt om ham, ventende, at hans Land skulde drage til de røde Mænds "salige Boliger", medens Watamoo, hans skønne, heltmodige Hustru, holdt den døende Egtefælles Hoved i sit Skjød. Hun tørrede Dødens Sved af hans Pande og svor en blodig Hævn over de "blege Ansigter", hvis Forræderi havde knust hendes Hjerte.

Philip blev nu Stammens Høvding. Den Behandling, Broderen havde mødt, var just ikke skiftet til at stemme ham gunstigt for Englænderne. Indianerne troede fuldt og fast, at Alexander var bleven forgiven af Kolonisterne, og brændte af Begjærighed efter at hevne hans Død. Watamoo gav denne Høielse Næring og trængte ind paa Philip, at han skulde samle alle Indianerstammerne og udrydde eller fordrive de Hvide.

Kong Philip var en Mand af store Indsigter. Han fattede tilfulde Englændernes Magt og forudsaa den Fare, der var forbunden med at føre Krig mod en saadan Modstander. I samfulde ni Aar rugede han over sin Plan; han sluttede Forbund med Nabostammerne og henvendte især sin Opmærksomhed paa at udbrede de Hvides dødbringende Baaben blandt Indianerne. Forholdet mellem Indianerne og Kolonisterne blev mere og mere fiendtligt; gjensidigt tilspøiede de hinanden Hornermøiser, og Faren for et almindeligt Sammenstød syntes at rykke nærmere og nærmere.

Baaren 1671 kom. Der var nu anlagt Kolonier i Connecticut, Rhode Island og Massachusetts. Plymouth og Massachusetts-Kolonierne ved Boston, som senere bleve fore-

node, vare dengang adskilte. Den første havde vundet betydeligt i Udstrækning, og mange blomstrende Stæder vare vogede frem af det største Ulaende.

Furuoliget af de krigeriske Forberedelser; hvormed Philip syntes befestiget; sendte Guvernøren af Plymouth ham den Befaling, at han skulde komme til Taunton for at forklare sig herom. Med et stort Antal Krigere, som vare bevæbnede lige til Tænderne og bemalede med de mest brogede Farver, ankom Kong Philip med fuld krigevis Pomp fire Mile fra Taunton. Her slog han Leir og underrettede Guvernøren om, at han var beredt til at modtage ham. Guvernøren, som ansaa det under sin Værdighed at gaa en Indianerhobning imøde, og som tillige var noget rød for at vove sig ind i Leiren, skilte Hobdingen flere Bud for at forsikre denne om sine fredelige Hensigter og for at formaa ham til at komme til Taunton som det for Sammenkomsten mest passende Sted. Philip holdt Sendebudene tilbage som Gidsler og begav sig med et anseeligt Følge til Taunton. Denne hans Forsigtighed var fuldkommen berettiget; thi Plymouths Indvaanere havde fattet den forræderiske Plan at oversfalde disse Tropper og enten tage dem tilfange eller nedhugge dem. Dette Forræderi blev imidlertid forhindret dels derved, at Gidslerne holdtes tilbage, og dels ved Førestillinger fra de Kommissærer, som vare ankomne fra Massachusetts i Anledning af Mødet. Guvernøren gjorde derfor det Forslag,

at begge Parters Besværinger og Klager skulde forelægges Kommissærerne fra Massachusetts som Voldgiftsmænd. Herpaa gik Philip ind. Forhandlingerne foregik i Koloniens Raadhuss Kommissærerne indtog sit Dommersæde, medens Kolonisternes og Indianernes Representanter gik ind i Salen i lige Antal. Udfaldet af Underhandlingerne bestod i et gjensidigt Freds- og Venstabsforlig paa den Betingelse, at Philip skulde udlevere sine Krigeres Waaben til Guvernøren, som kunde beholde dem saa længe, han fandt det nødvendigt. Kong Philip sværede sig ogsaa i denne ydmygende Betingelse, da han indsaa, at Hævens Time endnu ikke var kommen, og fordi det indtil den Tid var ham af Vigtighed hos sine Modstandere at sjerne al Mistanke om fiendtlige Hensigter fra hans Side. Paa Stedet afleverede han sine og sine Ledsageres Waaben og lovede, at Stammens øvrige Waaben ogsaa snart skulde afleveres; men iftedet herfor afvæbnede han blot Middleborough-Indianerne, som levede midt imellem Kolonistene. Denne Stamme, paa hvis Gebet der ikke fandtes mere Bids, havde lagt sig efter Algerbruget og befandt sig saa fuldstændigt i Engländernes Hænder, at man sikker kunde vente, at de i Tilfælde af Krig frivilligt eller tvungne vilde gaa over til de Hvide. Udleverelsen af deres Waaben kunde saaledes ikke skade Philips Sag. De derimod, der boede i de sjerne Skove, beholdt sine Waaben, og dette var for ham af væsentlig Betydning.

(Fortsattes.)

Grace Darling. Et Billede fra Søen.

I Dronning Viktorias Dagbog finder man etsteds følgende Bemærkning:

"Jeg har netop modtaget Efterretning om den stakkels Grace Darling's Død".

Hvem er denne Grace Darling, som besjæftiger Englands Dronning?

Det er en fattig Pige, Datter af en Fyrvogter; men hendes Navn er bekendt over hele Storbritannien. Vi skulle i Korthed fortælle hendes simple Historie.

Et engelsk Dampskib var paa Veien fra Hull til Dundee i Skotland. Der var omtrent 40 Passagerer ombord, Besætningen bestod af 24 Mand. Kapteinens Hustru ledsagede ham paa Reisen. Da det blesse en Storm, og Søen gik høi, blev Dampskjælen, som allerede før var i en maadelig Tilstand, beskadiget ved Skibets voldsomme Bevægelser. Vandet, som derved fløi ud af Skjælen, slukkede Ilden paa Risterne, og Maskinen gik istaa. Klokken var da 9 om Aftenen, og Skibet var lige ud for St. Albans Head, et stort Fjerg paa Skotlands Kyst. Der var Fare for, at Skibet skulde blive kastet iland; alle Seil fattes derfor til, og Skibet fjernede sig ogsaa fra den truende Kyst. En tæt Taage laa over Søen, saa det snart var umuligt at se, hvor de vare.

Pludselig opdager man fra Skibet Skær og Der—det er en vild

Gruppe, de saakaldte Færne-Der, et Opholdssted for Søfugle. Færen er overhængende. Man prøver paa at vende, men Skibet lystrer ikke Noret, og med frygtelig Voldsomhed løber det mod Klipperne. Klokken var da omtrent 3 om Morgenen. Nogle af Passagererne laa og sov i sine Kahytter; pludselig vækkes de af Stødet og fare halv nøgne op paa Dækket. Dette frembød det sorgeligste og mest forvirrede Skue. Storbaaden sættes paa Vandet, og Alle søge at komme i den; men Søen er saa oprørt, at Baaden fastes bort fra Skibet, og flere af Passagererne omkomme under Bestrebelsene for at fresse sit Liv.

Baaden uidslap kun ved et Mirakel. Der var blot et eneste Løb, som den kunde komme igjennem uden at blive knust af de omliggende Klipper. Derom vidste Matroserne imidlertid Intet; de overlode Alt til Skjæbnen, omgibne af Stormen, Søen og Mørket; men som om Baaden styredes af en usynlig Magt, gled den af sig selv ind i det snævre Løb. Efter hele Natten at have kæmpet mod den svære Sø fishedes den om Morgenen op af en Skonnert, og Besætningen bragtes iland i god Behold.

De derimod, som vare forblevne ombord i Dampskibet, befandt sig i den uheldigste Forfatning. Fem Minuter efterat Skibet havde stødt paa Grund, huggede det anden Gang og skiltes ad. Ikkun Dou-

gen sad endnu fast paa Klippen, og de Passagerer, der endnu vare ilibe, søgte naturligvis Ly paa denne Stump. Klyngende sig til dette sidste og eneste Haab ventede de hvert Dieblit at skulle dele Skjæbne med sine ulykkelige Kamerater, som Bølgerne havde skyllet bort for deres Dine.

Seldigvis staar der et Fyrtaarn paa en af disse Der, og Fyrvogterens unge Datter, Grace Darling, var vaagen denne Nat. Gjennem Stormens Tuden hører hun de Skibbrudnes Angstskrig.

Sun gaar hen og vækker sin Fader, den gamle Will Darling. "Fader", siger hun til ham, "hører du den Lyd?"

"Jeg hører Vinden og Søen rase", svarer den Gamle.

"Men jeg hører Stemmer, der raabe om Hjælp", siger hun.

Fyrvogteren er en erfaren Mand, og han noler. Det er nær Daggrø; men det svage Lys, der falder gjennem Laagen paa den fraadende Sø, tjener kun til at vise Faren. Han gaar til Stranden, hvor der ligger en Fisterbaad, men Fisterne erklære det for Galsskab at sætte Baad ud i saadant Veir.

Grace alene bønfaller for de Ulykkelige. Ingen vil høre paa hende; men hun græder og beder om Forbarmelse for dem, der synes forladte af Gud og Menneffer. Endelig, da hun iler ned i Baaden med en Mave i Haanden, giver Faderen efter og følger hende. De gaa tilhavs. Ved stadig at se ud opdage de, at levende Menneffer endnu klynge sig til Resterne af Draget. Stormen raser endnu lige meget, og hvert Dieblit synes den skrøbelige Baad at ile sin visse Under-

gang imøde; men Modet hos de To er stærkere end Stormen. Ved en farlig Manøvre og en fortvuilet Anstregelse lykkes det dem omsider at naa Klippen, og det udfordrer hele deres Dygtighed at forebygge, at Baaden bliver knust. Skun 9 Personer, 4 Passagerer og 5 af Besætningen, have overlevet Ulykken. De Andre, der havde søgt Tilflugt paa Klippen, ere En efter En revne bort af de tunge isnende Bølger, som uafslædig sloge over dem. Kapteinen og hans Kone ere døde, tæt sluttede i hinandens Favn. En Moder holder i sine stive, krampagtig sammenknugede Arme to Børn, en Dreng paa 8 Aar og en Pige paa 12—men de ere begge for længe siden kvalte af Bølgernes Tryk.

De ni Overlevende blive tagne ned i Baaden. Blege som Skygger stirre de med taus Beundring paa den svage Pige, der bringer dem iland. Da de endelig efter en lang Kamp atter have naaet Land, skjæmmer hun de ni Stakler, hun har frelst, inde i Fyrtaarnet. I tre Dage og Nætter pleier hun dem, trøster dem og gjengiver dem Haabet, som hun ved den Almeftiges Bistand har gjengivet dem Livet.

Grace Darling havde aldrig været udenfor sin Holme uden for at følge Faderen paa Havet; men hendes Daad vakte en Storm af Begjæring over hele det britiske Rige; alle skønne Kunstner forenede sig om atter at fremtrylle hin frygtelige Nat og Grace Darlings Mod. Men Grace selv brød sig ikke om al den Ære, man viste hende; hun fandt sin Bedrift ganske simpel, og stille, som hun havde levet, døde hun 4 Aar efter af Brystsyge.

En ufrivillig Gneboer.

(Af en engelsk Geistligs Optegneskr.)

Jeg havde levet i lidt over to Aar i den nordlige Del af Ny-Seeland, i Nærheden af Bay of Islands. Det er et bekendt Tilflugtssted for Hvalfangerne, som ty derind fra December indtil Marts Maaned for at faa frisk Proviant. De Indfødte, der leve paa de smaa Øer i Bugten, høre til Nyapuarne, en af Ny-Seelands mægtigste Stammer. Jeg havde altsaa levet temmelig længe med disse Mennesker, medens jeg prøvede paa at danne Skoler og oprette Kirker, paa samme Tid som jeg arbejdede med mine egne Hænder for at erholde Livets Fornødenheder; jeg plantede Potetes, fangede Fisk og skjød leilighedsvis et vildt Svin eller en Gjed saavel som Skovduer og andre Fugle. De Indfødte havde givet mig et Stykke Jord, hvorpaa der vogede mange Jersken-træer og et Par Figentræer, og paa denne Plads, der hed Opipito, hjalp de mig at bygge en Hytte af et Slags Siv. Her levede jeg, som sagt, i over to Aar, uden at se et hvidt Ansigt eller høre et eneste engelsk Ord, medens jeg derimod lærte mange af de Indfødtes Sædvaner at kjende og efterhaanden vænnede mig til næsten uophørligt at færdes i den fri Luft.

I Aaret 1859, i August Maaned, omtrent i Midten af den vaade Aarstid, fik jeg en Dag Lykt til at faa nogen anden Føde end Potetes, som jeg havde levet af i de sidste ti Dage, og da Veiret lovede at blive

smukt, besluttede jeg at begive mig paa en Fisetur. Omtrent sytten Mile udenfor Havnen ved Bay of Islands, er der et af de bekendteste Bjerge i Ny-Seeland, der kaldes Kaj Brett. Dette Forbjerg er et velbekendt Sømærke for Skibe, som gaa ind i Havnen, og da det store Ocean bryder sig mod dets Klippefulde Sider, er der næsten altid en farlig Søgang i dets Nærhed. Desuden findes der adskillige Klipper, hvoraf nogle bestandigt ere bedækkede af Vandet og blot kunne kjendes ved det hvide Skum rundt om dem, medens andre kun ere oversvømmede ved Svøbende, og syv Mile ude i Havet østlig for Kaj Brett er der to farlige Klippegrupper, over hvilke Søen altid bryder sig vildt. Læt herved findes der et Slags Torst, som af de Indfødte, "Maorieerne", kaldes Wah-puka eller Hahpuka.

Da jeg oftere havde gjort denne Tur alene i min lille Baad, betænkte jeg mig ikke paa at gjøre det samme denne Gang, da mine to indfødte Dreng, Pahia og Waipuna, bade om Tilladelse til at maatte blive hjemme for at tage op vore Poteter, som de frygtede for vilde blive ødelagte ved det hyppige Regnveir. Efter to Dimers behagelig Seilads naaede jeg lykkelig til Stebet. Der tænkte jeg min Pibe, satte Løkkemaden paa min Snor, hvorefter jeg taalmodigt ventede, indtil Noget vilde bide paa, og det varede heller ikke længe, før jeg havde en

Fist af omtrent 20 Punds Vægt, og efter en Times Tids Forløb havde jeg fanget endnu fire andre. Dagen var solklar og varm; Vinden var helt falden af, og kun en let Krusning sporedes paa Havfladen. Da jeg igjen vilde sætte en Mading paa min Krog, følte jeg en let Luftning paa mine Kinder, og da jeg saa op, mærkede jeg, at Vandet begyndte at bevæge sig, og at Vinden havde reist sig fra Land. I stor Hast samlede jeg mine Snorer, hejsede Seil og søgte at naa det Sted, som jeg havde forladt om Morgenen. Smidlevtid forstærkedes Vinden, og en voldsom Strømning førte mig bestandigt hurtigere bort fra Land. Da jeg snart følte, at jeg ikke ganske ene formaadede at styre Vaaden imod Vind og Strøm, maatte jeg igjen tage Seilene ind og prøve at ro tilbage: men efter et Par Timers uafbrudt Anstrengelse maatte jeg aldeles udmattet opgive ogsaa dette. Da Sagerne stode saaledes, tog jeg min Pibe frem, og med en besynderlig Tøselse af Fortvivlelse lod jeg Vaaden drive afsted. En Fornemmelse af fuldkommen Hjælpeløshed havde bemægtiget sig mig, og jeg var tilmode, som om jeg led af en afskyelig Drøm. Hvor længe denne Tilstand varede, ved jeg ikke; men da jeg igjen tog mig sammen for at se mig om, var Solen ved sin Nedgang, medens en let graa Taage langsomt dækkede Landet for mit bedrøvede Blik.

Jeg vidste, at der langt ude i Havet laa en Gruppe af tre smaa Der, og jeg havde ofte hørt de Indfødte omtale dem som høie, klippefulde og bedækkede med Skov. Jeg havde desuden hørt om Kanoer, som vare

drevne derhen, bortførte af den samme Vind, der netop blæste nu. Pludseligt blev den Tanke mig klar, at jeg muligt kunde naa dem, hvorfor jeg atter hejsede mine Seil og hele Matten for fremad for en stadig Vind. O, hvor lang forekom denne Nat mig ikke!

Den længselstfuldt ventede Dag kom endelig, dog uden at bringe mig nogen Trøst. Solen stod op, rund, stor og rød som en uhyre Blodkugle; efterhaanden blev den glimrende guldfarvet, og derefter blev hele Himlen overfaaet med smaa gyldne Skyer. Med et Sæt vaagne jeg af min halvt bedrøvede Tilstand og saa mig længe og ivrigt om, men uden at kunne øine noget Land, kun en uhyre, umaadelig Udstrækning af Vand. Jeg fortvivlede næsten ved at tænke paa, at jeg var ganske ene paa det store Hav i en liden, aaben Vaad, med meget lidt Proviant og kun to smaa Flasker Vand, uden Kompas at styre efter, selv om jeg havde anet, hvilken Retning jeg skulde vælge. Længe, længe stirrede jeg hen i den Retning, hvor jeg troede, at Derne maatte ligge, og endelig opdagede jeg i den fjerne Horizont Noget, som jeg først antog for Skyer. Efter en kort Tids Forløb saa jeg igjen derhen; Omridsene vare usforandrede, men tydeligere, og da Solstraalerne funkede derpaa, kunde jeg tydeligt skjelne Noget, som lignede Bjergetoppe. Jeg spiste nu nogle af mine kolde Potetes, drak begjærligt lidt Vand, trængte igjen min Pibe og søgte taalmodigt at oppebie Begivenhedernes Gang. Da jeg vendte, for der en kold Gysen gjennem mig ved at opdage en uhyre Hai, som troligt fulgte efter Vaad-

den og allerede syntes at anse mig for sit sikre Bytte. Ved Middagstid var jeg saa nær ved Kysten, at jeg tydeligt kunde se dens Omrids; den syntes mørk, Klippefuld og afstrækkende; Søiderne vare bevogede med store Træer. Da jeg var omtrent to Mile fra Landet, vendte jeg Baaden og løb langsmed Kysten, hvor jeg boiede om et Klippehjørne, indtil jeg saa en liden Bugt mellem høie Klipper; da fik jeg Seilene ned, tog Raverne frem og naaede snart en steil, stenet Kyst. Jeg tog mine Tæpper med mig for at saa en ordentlig Søvn, hvortil jeg høilig trængte; men først bandt jeg dog min Baad forsigtigt til et stort Træ, der sprang frem fra en Revne i Klipperne.

Jeg blev vækket ved en dump, skurrende Lyd, der blandede sig med mine Drømme. Jeg sprang op, og da Maanen skinnede klart, kunde jeg tydeligt se min Baad, som Vandet huggede ind mod Kysten. Vinden var bleven voldsom, og Brendingen larmede vildt. Paa den høire Side af Bugten saa jeg en liden Jordhugning, som Bølgerne rullede forbi, og da dette Sted forekom mig at ligge mest i Løe, tænkte jeg, det var bedst at saa Baaden derhen. Med megen Vanskelighed fik jeg den ogsaa et lidet Stykke ud fra Kysten; da hørte jeg en dump Brølen bagved mig, og idet jeg vendte mig om, saa jeg en uhyre, skumklædt Bølge, der rullede frem og helt syntes at ville begrave mig. I Forsværelse lod jeg mine Raver falde og klamrede mig fast til Baaden—der hørtes en dump Bragen, og jeg sølte, hvorledes Baaden hurtigt blev hvirvlet bort, indtil den stødte mod de lave Klipper paa den Side af Bugten, hvor jeg

først var landet; her blev jeg slynget ud, forstødt, halv kvalt og næsten blændet af det salte Vand. Jeg krøb møjsommeligt lidt længer op paa Klippen, hvor jeg sad og sørgmodigt betragtede min stakkels Baad, der helt var splintret istykker. Desuden havde jeg været saa taabelig at lade mine Fisseredskaber, Fiske, de sidste Potetes, de tomme Flasker og min Tobakspibe blive deri. Sikkert burde jeg have været taknemmelig, fordi jeg var sluppen derfra med Livet; men det tænkte jeg ikke paa, da jeg sad kold, vaad og gysende og beklagede min haarde Skjæbne.

Endelig efter en lang, lang Nat blev jeg igjen vækket til Bevidsthed om min Stilling ved at føle en voldsom Sult. Da jeg saa mig om, opdagede jeg, at Klipperne vare besatte med Østers, og efter at have fundet en stor Sten, prøvede jeg paa at aabne nogle. Efter at være bleven mæt saa jeg mig om efter Vand, som jeg til min uendelige Glæde og Taknemmelighed fandt vældende frem af en af Klipperne. Efter at have drukket, badet mit Ansigt og vasket mine Hænder sølte jeg mig betydeligt fortruffet.

Den første Nat samlede jeg en Bunke Bregner, hvorpaa jeg sov, indhyllet i mine Tæpper. Rigtignok var den følgende Dag en Søndag; men da jeg havde faaet den Ide, at jeg muligens kunde istandsætte min Baad, kunde jeg ikke lade være at arbejde paa den hele Dagen, men maatte imidlertid snart opgive mit Arbejde som fuldkommen forgjæves.

Den lille Bugt var omgivet af en hul Klippevold, der paa mange Steder var bedækket med Østers. Indenfor Klipperne var der et Stykke

flød Jord, hvor der fandtes et Slags Sump, hvori det rindende Vand, som jeg havde opdaget, flød ud, og her vogede en Masse af det Slags stærke Siv, hvoraf de Indfødtes Hytter som oftest ere byggede, medens der rundt om i By af Klipperne stode høie Bregner. I Kløfterne vogede der Buske og en enkelt Pohutukaiva, et stort stedse grønt Træ, der ved Juletid bærer en smuk karmosinrød Blomst. Paa Toppen af Klipperne var der tæt Skov, og i den fjerne Baggrund høvede der sig adskillige vulkaniske, kegelformede Spidser, som ganske vare bedækkede med Træer.

Dette er en usfuldkommen Beskrivelse af det Sted, hvorpaa jeg paa en saa forunderlig Maade var bleven hentastet, lig en anden Robinson Crusoe, uden andre Giendelse end en liden Lommekniv, et Par Lepper, nogle Glasflasker, mine sønderrevne Seil og en ituslaaet Vaad. Desværre var Den ubeboet, og hvorlænge mit ensomme Ophold paa den skulde vare, vidste kun Gud. Jeg var uden Vaaben, uden Værktøi til at bygge, grave eller plante med, uden Bøger, uden Papir, hvorpaa jeg idetmindste kunde opskrive mine Lidelser. — Jeg havde hverken Hus eller Ild.

Torsdag Morgen brød frem med Regn, og jeg vaagnede gjennemblødt, dog lykkeligtvis var det ikke meget koldt. Efter at jeg havde været nede ved Foden af Klipperne og faaet mit Morgenmaaltid af Østers, undersøgte jeg alle Klipperne for at se, om jeg ikke kunde finde en Hule til at bo i. Jeg fandt rigtignok en ganske liden en, men kunde umuligt leve i den, da Vandet uophørlig dryppede ned fra Loftet, og Gulvet der-

for bestandigt var vaadt. Min næste Tanke var at bygge en liden Hytte ligesom Maoriernes, og jeg tilbragte hele denne samt de to følgende Dage med at affjære Siv i Sumpen, og et Par Dage hengik med at binde dem i Bundter, hvortil jeg brugte noget Gamp, som jeg fandt et andet Sted. Denne Beskæftigelse afholdt mig fra at gruble altfor meget, og jeg sørgede altid for at arbejde mig saa træt, at jeg i Almindelighed faldt isøvn, saasnart jeg havde bedet min Bøn og lagt mig ned.

Den næste Søndag besluttede jeg at hvile fra mit Arbejde. Jeg klatrede op ad den snævre Klippesti og gik ind i Skoven, hvor jeg, som jeg ventede, fandt Overflod af den vilde Nikaupalme. Dette glædede mig meget; thi Marven af denne Palme smager omtrent som Kastanier. Da jeg havde spist til Aften, begyndte jeg at lægge en Plan til mit Hus efter først at have valgt en Plads dertil, medens jeg spadserede om Eftermiddagen.

Næste Morgen prøvede jeg at lave et Bræt af min Vaad til Noget, der lignede en Spade, hvormed jeg gravede en smal Grav rundt om det Sted, hvor jeg havde istunde at opføre mit Hus. Derpaa jævnedes Jorden fuldkomment og stak ned i hvert Hjørne fire lange Stave, der i Spidsen vare dannede som en Gaffel. Mellem disse stak jeg atter tyndere Stokke ned, hvorpaa jeg saa godt som muligt bandt og flettede det Hele sammen med Gamp og Siv.

Jeg havde ofte seet Maorierne erholde Ild ved at gnide to Stokke mod hinanden, og jeg havde et Par Gange prøvet derpaa, men uden Held. Smidlertid var det saa vig-

tigt for mig at faa Ild, at jeg besluttede endnu engang at gjøre et Forsøg. Jeg samlede derfor nogle meget tørre Bregner og nogle Kviste, der vare meget harpizholdige, hvorefter jeg gned to Stokke saa voldsomt mod hinanden, at der efterhaanden dannede sig en liden Bunte ganske smaa Spaaner under dem. Træet begyndte at lugte brændt, og en liden Smule hvid Røg viste sig, hvilket bragte mig til at fordoble mine Anstrengelser, indtil Sveden haglede ned over mit Ansigt, medens mine Haandsled og Albuer begyndte at smerte. Jeg var nær ved i Fortvivlelse at opgive mit Arbeide, da en af de smaa Spaaner fløi op som en rød Gnist. Den fik mig til at skjæle af Glæde. Jeg glemte min Træthed, og idet jeg i nogle faa Sekunder fordoblede mine Anstrengelser, havde jeg den Tilfredsstillelse snart at se flere Gnist. Jeg lod Stokkene falde og blæste til Bunken, indtil den stod i lys Lue, og denne Ild tillod jeg aldrig senere at gaa ud. Dette faldt mig ikke vanskeligt, da jeg i Skoven fandt en Masse Træer, som laa og raadnede paa Jorden, og da jeg havde gravet et Hul midt i min Hytte, holdt jeg altid dette fyldt med Gløder.

Med et Gevær kunde jeg væsentligt have forbedret min Stilling, da jeg saa en Mængde vilde Gænder i Sumpen, foruden Papegøier og Duer i Skoven. Rigtignok prøvede jeg paa at drebe dem med Stenkast; men det vilde aldrig lykkes mig. Imidlertid forøgede jeg min magre Kost med en Net til, og det var Bregnerodder, hvoraf jeg havde Overflod.

Jeg havde nu været i omtrent tre

Uger paa Den, og endstjønt jeg paa ingen Maade kunde forsonde mig med den Tanke at leve der bestandigt, blev Haabet om nogensinde at komme bort derfra igjen dog efterhaanden svagere, indtil jeg undertiden var nærved at fortvivle, naar jeg et Dieblis satte mig ned og begyndte at tænke over min Stilling. Da jeg en Morgen kom ud fra min Hytte, mærkede jeg en utaalelig Lugt, der steg op fra Kysten. Jeg gik ned for at se, hvad dette var, og til min store Modbydelighed fandt jeg en halvt forraadnet Haisfisk, som Vølgerne havde stykket op. Senere faldt det mig ind at da jeg ofte havde seet Maorierne lave Fiskekroge af Haiens Ben, kunde jeg ogsaa prøve derpaa, og det vilde desuden være en god Beskjæftigelse i de lange kjedelige Aftener, som ofte trættede mig i høi Grad, medens mine Tanker bedrovet søgte Steder, som mine Fødder rimeligvis aldrig mere vilde betræde.

I se Aftener lavede jeg ved Hjælp af min Kniv og nogle Glaskaar to Bentkroge, der vare stærke og skarpe nok til at fange endog større Fiske, hvorefter jeg snoede Fiskesnører af raa Hamp. Næste Morgen var jeg oppe ved Daggry, og efter nogle for-gjæves Forsøg fangede jeg en stor Torst, som jeg hurtigt stegte ved min Ild, og da det var det første ordentlige Maaltid, som jeg havde paa Den, kan man nok tænke sig, hvor godt det smagte mig.

Her vil jeg i Korthed beskrive, hvorledes jeg plejede at tilbringe min Dag.

I Almindelighed vaagnede jeg tidligt, og efter at have holdt min Bøn badede jeg mig ved Kilden, hvorpaa

jeg gik til Klipperne for at samle Østers eller Fisk til Frokost. Derefter vandrede jeg op i Skoven efter Brændsel, medens jeg paa Veien saa mig godt om for om muligt at gjøre nyttige Opdagelser. En simpel Regal, som jeg havde hørt, kom mig herved meget til Nytte, og dette er, at enhver Frugt, der paa Spidsen bærer Levninger af Blomsten paa sig, som Æblet, Pæren, Stikkelsbæret, Ribsene, er god at spise. Dette er en uskravelig Regel, og naar man ser Frugter eller Bær, som man slet ikke kjender, der bære den visnede Blomst paa Toppen, kan man ganske trygt spise dem. Enhver Plante, der har en korsformet Blomst som Raalen og Munkelroen, er ligeledes sund.

En Dag fandt jeg nogle orange-farvede Bælge, hvoraf jeg fik et Slags Beber, hvormed jeg krydrede min Fisk. I Klippeløstjerne fandt jeg Salt, der var blevet tilbage ved Fordampning.—Efter at have sørget for Brændsel samlede jeg friske Bregner til mit Leie, og derefter kom Tilberedelsen til mit Middagsmaaltid, hvortil jeg nu gjerne havde Fisk og enten den vilde Palme eller Kaal, som jeg fandt ved Foden af Klipperne. Om Eftermiddagen pleiede jeg at gaa en Tur i Skoven, men vovede mig aldrig ret dybt derind af Frygt for at fare vild. Om Aftenen gik jeg gjerne ned til Sumpen for at opgrave nogle Orme til næste Morgens Fiskefangst, og saasnart det var mørkt, trak jeg mig tilbage til min Hytte, hvor jeg fik Ilden til at blusse op, og ved dens Skin beskæftigede jeg mig med at lave Kroge, og hvad jeg ellers kunde finde paa. Til Slutning forrettede

jeg min Bøn, hvorefter jeg strax lagde mig til at sove.

Saaledes gik Tiden i slov Enformighed, og hver Morgen fandt mig bestandigt mere haabløs og nedslaaet. Jeg havde nu været syv Uger og to Dage paa Den ifølge min Beregning, der bestod i, at jeg dagligt flere Gange gjentog Dagens Navn og Datoen i Maanedens for mig selv. En Dag, da jeg kom ud af Skoven med en Del Brænde, blev jeg staaende som lynslagen ved Synet af et Skib, der seilede forbi i nogle Miles Afstand. Først vidste jeg neppe, hvad jeg skulde gjøre. Jeg kastede Brændet fra mig og styrtede ned ad Klipperne til min Hytte efter mine Lepper for at hænge dem op i et Træ som Signal. Da jeg havde bragt dem op paa Klipperne, kaldt det mig ind, at maatte Ingen vilde lægge Mærke til dem, og at Nøgen af en Ild maatte kunne sees tydeligere. Jeg ilede altsaa igjen efter nogen Ild og antændte det Brænde, som jeg havde kastet paa Jorden, hvorefter jeg skundte mig at hænge Lepperne op. Al, jeg havde brugt tørre Grene til Baalet, og det brændte altfor klart til at udsende ret megen Røg, og Skibet forsvandt langsomt for mit Blik uden at have bemærket mine Signaler.

Denne Begivenhed havde en yderst nedslaaende Virkning paa mig, og for første Gang efter min Ankomst til Den græd jeg længe og bittert. Da jeg om Natten ikke kunde sove af Bedrøvelse, hørte jeg en underlig skrabende Lyd ovenpaa Taget, og ikke uden ængstelig Forventning vovede jeg mig udenfor for at se, hvad det var. Natten var meget

mørk, og det Første, som jeg saa, var to Ildflugter, der stirrede paa mig oppe fra Taget, og i samme Dieblis for en mørk Gjenstand ned mod mig. Jeg bødiede mig hurtigt, og Dyret fløi bort over mig med en lydlig Svæsen og forsvandt i Natten. Det var en stor sort Kat, som jeg aldrig saa hverken før eller senere, endstjont jeg nogle Gange hørte den strige ynkelig inde i Skoven. Den maa formodentlig være svømmet iland fra et eller andet forbiseilende Skib.

Uf de følgende Dage har jeg kun en meget uklar Erindring, saa ligegyldig, haabløs og ulykkelig folte jeg mig. En Dag var jeg trængt dybere ind i Skoven end sædvanligt, indtil jeg ved en temmelig brat Skrænt suublede over en Trærod og rullede ned. Da jeg var kommen til mig selv og saa mig om, opdagede jeg, at jeg var rullet lige ned blandt nogle høie Planter med et langt, bredt og glat Blad, der var klæbrigt at røre ved og med mørkfarvede Blomster. Det var Tobak — en grov, bitter Slags — men dog alligevel Tobak. Jeg samlede ivrigt alle de Blade, jeg kunde finde, tørrede dem senere, og det lykkedes mig ogsaa tilsidst at lave en simpel Pibe, der blev mig til megen Glæde og Vedervælgelse.

En Ting, der gjorde den fuldkomne Ensomhed paa Den endnu mere uudholdelig, var Manglen paa alt dyrisk Liv og den Tausshed, der herskede overalt. De eneste levende Væsener, som jeg saa foruden Fugle og Insekter, vare Firben. Uf vilde Duer var det stor Overskud, og da jeg havde lavet en Mængde Snaver, lykkedes det mig undertiden at

fange nogle, der naturligvis vare en stor Lækkerbissen for mig. Jeg fandt nu ogsaa inde i Skoven noget gult Ler, hvoraf jeg prøvede at lave nogle Skaaler til at have Vand i, og det lykkedes mig virkelig at danne to, som jeg kunde bruge.

Jeg søgte ogsaa efter Honning og fulgte engang en umaadelig Visværmt til et Træ, som jeg var grusom nok til at brænde ned, da det var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde saa Honningen, der var ophobet inde i Stammen. Noget af den var to eller tre Aar gammel, af en mørkegul Farve, og Bøget var brunt. Det Dvrige var af en lys Farve, og Bøget snehvidt. Jeg spiste begjærligt af den lyse Honning og samlede det Dvrige i mine Lerskaale, medens jeg overlod den uspiselige Del til Myrer og Firben.

En klar, maanelys Nat manglede jeg Brænde og maatte altsaa gaa op i Skoven for at saa noget. Maanen skinnede smukt, og Virkningen af Lys og Skygge mellem de uhyre Træer og kjæmpemæssige Slyngplanter var saa fantastisk og trylleagtig, at jeg ikke kunde lade være at sætte mig ned paa et omstyrtet Træ for halvt gysende, halvt henrykt at betragte den vidunderlige Scene. Pludselig lød der en høi, gjennemtrængende Piben lige bagved mig, og da jeg forfærdet saa mig om, bemærkede jeg en mørk Gjenstand, der bevægede sig fremad. Jeg ventede, indtil den kom ud i det fulde Maanelys, og saa da Noget, som jeg først antog for et firbenet Dyr. Dog det var en Fugl uden Vinger eller Fjedre, men med et Slags Pelts. Det faldt mig ind, at dette maatte være Rivien, der af

de Hvide kaldes Apterhy, og som jeg saa ofte havde hørt de Indfødte tale om. Da den, som jeg vidste, var overordentlig behagelig at spise, og jeg desuden ønskede dens Skind, saa jeg mig om efter en Stok eller Sten og fik tilsidst, uden at skræmme Fuglen, fat paa en stor Kjeep. Jeg sprang frem og prøvede at slaa til den; men den løb hurtigt bort. Det lykkedes mig at indhente den; men den kastede sig paa Nyggen, slog til mig med sine Ben, slængede mine Benklæder istykker med sine skarpe Klør og saarede mig alvorligt i Benet. Nagtet mine Anstregelser flygtede den; men jeg var dog ganske glad ved at have mødt den, da jeg nu paa en naturlig Maade kunde forklare mig den hemmelighedsfulde Piben i Skoven.

Nogle Dage senere fandt jeg i et hust Træ nogle Apterhy-Eg, der vare en velkommen Tilvæxt i mit Spisekammer.

Tiden forløb ensformig og haabeløs, og jeg havde været omtrent fem lange Maaneder paa Den. En Nat havde jeg som sædvanlig lagt mig til Hvile, da jeg for op ved at høre Noget, der slog ind paa Ryggen. Jeg sprang op og lyttede og hørte efter nogle Diebliffes Forløb Fodtrin, medens en høj, grov Stemme sagde: "Kumea! Kumea!" Jeg kjendte godt denne Stemme, men troede næsten, at jeg drømte. Jeg styrkede ud og saa ved det klare Maanelys fem eller sex mørke Figurer, der prøvede paa at trække en stor Vaad op paa Strandbredden. Med et høit Gledeskrig løb jeg fremad, men stod ganske forfærdet stille ved de pludselige Gyl, der svarede mig, medens Alle slap Vaaden

og sprang ud i den, som om de kun vare sikre der; desuden saa jeg en lang, senefuld Arm, der holdt noget Glindsende iveiret, som om den vilde slynge det indod mig.

"Hvem er det?" raabte en høj Stemme. "Det er Robert", svarede jeg. "Stop, eller jeg kaster dette". sagde den samme Stemme, medens Armen svingede den lille Tomahawk. Jeg vidste godt, hvor sikkert han traf og stod altsaa fuldkommen stille. Skikkelsen bevægede sig henimod Vaaden. "Stands, Mougannui!" raabte jeg, opfyldt af Rædsel ved Tanken om, at de vilde forlade mig. "Jeg er Robert, forlad mig ikke". "Du lyver", udbrød han, "Robert er død, du er hans Aand". "Nei, for Guds Skyld, kom og rør ved mig, og se, om jeg ikke er Kjød og Blod", raabte jeg. "Nei, jeg tror dig ikke, du er en Aand, og jeg vil gaa", og han gik igjen ud mod Vaaden. Det er umuligt at beskrive den Rædsel, som jeg led under i dette Diebliff. Dog pludselig vendte han sig om og raabte til mig: "Ser du den Sten", og pegede paa en, der laa lige ved mine Fødder "Ja". "Tag den da op". Jeg gjorde det. "Kast den mod det Træ der". Jeg gjorde det, og den traf. "Nu", sagde han; "ingen Aand kunde gjøre det; kun Kjød og Ben og Blod kunde løfte og kaste en saa stor Sten". "Maa jeg da komme hen til dig?" "Ja," svarede han, sjønt endnu lidt tøvede.

Han tog og trykkede min Haand saa haardt, at jeg næsten ømmede mig. "Ja det er virkelig Kjød og Blod, og du ser ogsaa næsten ud som Robert, kun meget magrere", sagde han. "Lev her fem Maan

der og se saa, om du er fed, Mougauui", svarede jeg.

Saa snart som han havde overbevist sig om, at jeg virkelig var et levende Menneſke, begyndte han at gjøre mig en Mængde Spørgsmaal. De Andre, der hele Tiden havde siddet og hørt paa i Baaden, stege nu efter hans Befaling nølende ud deraf, og vi trak Baaden høit op paa Kyſten, medens Kvinderne (det var nemlig Høvdingens fem Koner) hele Tiden kastede ſky og ængſtelige Blikke til mig. Da det imidlertid lykkedes mig at puffe nogle Gange ret eftertrykkeligt til dem, ſaaledes ſom kun Kjød og Blod kan gjøre det, syntes de dog at blive beroligede. Mougauui, der var Høvding for den Stamme, blandt hvilken jeg havde levet, kom op til min Hytte, medens hans Koner havde travlt med at lave et Tilflugtsſted for Natten af Baadens Marer, ſine Seil og Tæpper. Efter Aftensmaaltidet bleve Mougauui og jeg i min Hytte og røge vore Piber, medens jeg maatte fortælle ham alle mine Hændelser i de ſidſte Maanedere. "Du vilde være en god Maori", ſagde han, da jeg var færdig, og det var den ſtorſte Kompliment, ſom han kunde ſige mig. Jeg ſpurgte ham nu, hvorfor han var kommen. Han fortalte mig, at han havde været ude at fiſke ved de ſorte Klipper, og at det pludſeligt begyndte at blæſe ſaa voldsomt, at han ikke formaædede at ſtride derimod, endſjønt han havde en ſtor Baad og tilſtrækkeligt Mandſkab, men maatte lade ſig føre med Vinden til denne Ø.

Om Morgenen gif vi ud, ſaa snart ſom det var lyſt. Vi fandt

Kvinderne allerede oppe og en Ild antændt, hvorved de kogte nogle Potetes og Fiſk. De ſaa forſt lidt ſky til mig; men da jeg havde taget nogle Potetes, ſkrællert og ſpiſt dem, syntes de igjen at blive roligere.

Det var Beſtemmelsen, at vi ſkulde forlade Øen, ſaa snart ſom Veiret blev godt igjen, og vi havde Alt parat til vor Afreiſe. Allerede næſte Morgen dagedes klar og ſnuſ, med den rette Vind til at ſeile tilbage. Vi vare Alle tidligt oppe, og ſaa snart ſom Frokoſten var forbi, blev Alt bragt ombord i Baaden, og vi ſtode færdige til at reiſe. Dog da, netop i det afgjørende Diebliſ, ſvigtede Modet mig, og jeg kunde ikke overvinde min Frygt for at betro mig til et ſaa lidet Fartøi, der tilmed var ſaa overlædſet og ſom jeg fra tidligere Tid vidſte for ſtrøbeligt til en larg Fart.

"Jeg bliver", ſagde jeg til Mougauuis Forbavſe. "Hvis I lande ſikkert, vil du da gaa til Korororika og fortælle de hvide Folk, at jeg er her og har været her i over fem Maanedere. Søg Dyrigheden og bed om, at der maa blive ſendt et lidet Skib efter mig, og jeg vil vente taalmodigt, indtil du kommer!"

"Men Robert", ſvarede han; "der er Plads i Baaden til dig, kom endelig med". Nei, Mougauui, jeg føler, at jeg ikke kan", og jeg ſhryttede bort til min Hytte, hvor jeg frit overlod mig til min Bevægelse. Efter omtrent en halv Times Forløb ilede jeg igjen op paa Klippen og ſaa efter Baaden; der viſte den ſig ſom en liden hvid Plet, der dandsede op og ned paa Bølgerne, og da jeg betragtede den, vøſtede

jeg blot at kunne kalde den tilbage igjen.

Thi jeg var igjen alene. O, hvilket forførdeligt Ord! Maaſte ſkulde jeg aldrig komme bort fra dette ſkrækkelige Sted; Taabe, Kujon ſom jeg var! Hvor jeg ſavnede Lyden af menneſkelige Stemmer! Jeg kunde kun bede til Gud om, at de ſikkert og hurtigt maatte kunne ſende Hjælp. Jeg ſølte, at jeg ikke kunde vente meget længe, at jeg om ikke ret lang Tid kunde frygte for at blive aſſindig. Da Natten kom, ſad jeg endnu og ſtirrede ud over Volgerne; men endelig maatte jeg kold, træt og bedrøvet lægge mig paa min Seng.

Jeg havde udregnet, at der idetmindſte maatte gaa ſex Dage, før jeg kunde vente noget Skib; men alligevel formaaede jeg ikke at løsrive mig fra mit Udtigspunkt paa den høieſte Klippe, og under Bøn og ængſtelig Forventning tilbragte jeg ni ſkrækkelige Dage. Paa den tiende Dag var jeg neppe ved min Bevidſthed, men ſad dog mekanisk og ſtirrede ud over de blanke Volger.

Tilſidſt, henimod Middag troede jeg at opdage en liden Plet. Dog var jeg bleven ſtuffet ſaa ofte, at jeg næſten ventede, at den igjen maatte forsvinde. Men den blev tydeligere og tydeligere, og ſnart kunde jeg ſe, at det var et lidet Skib. Jeg tændte et Baaſ og ſaa Høgen ſtige opad i tykke Skyer—og et Gevær blev afſhyret derudefra.

Snød der foregik i de næſte Timer, har jeg kun en uklar Foreſtilling om. Jeg har en ſvag Ide om, at jeg ſkreg, dansede, ſprang, lo og gred, at jeg for frem og tilbage

mellem min Hytte og Klipperne. Endeligt nærmede en liden Baad, der blev roet af to Mænd, ſig til Kyſten. En Skiffelse ſprang ud og ilede op mod mig, tog mig om Halsen og gned ſin Næſe mod min, medens han gred ſom et lidet Barn. Jeg ſølte min Haand greben af en Anden og kjendte mine to indfødte Dreng. Jeg ſkyndte mig til min Hytte, og efter at have taget mine Tæpper ilede vi ned i Baaden og naaede hurtigt Skibet. Af to engleſke Matroſer, der vare ombord, hørte jeg igjen mit Modersmaal, for førſte Gang efter ſaa lang Tids Forløb. Hvor det lød forunderligt i mine Dren! Hele den Nat blev jeg oppe paa Dækket, da jeg var alſfor bevæget til at kunne ſove, alſfor opſyldt af Taknemmelighed til at kunne gjøre Andet end uop-hørligt med den inderligſte Ydmyg-hed at takke Herren for al hans ubefrivelige Naade og Barmhertig-hed mod mig.

Tidligt næſte Morgen nærmede vi os Land. Der var den velbekjendte Skibsbrø, og paa den en Mængde Anſigter, farvede og hvide; Alle ſaa ivrigt ud mod vort lille Skib. Sggen kom jeg i Baaden og blev hurtigt roet hen mod Broen. Da jeg naaede Trinene, hiſte høie Blædesraab mine Dren. Jeg ſaa op; jeg ſaa et Anſigt, ſom jeg kjendte godt; jeg hørte en Stemme, ſom jeg hjertelig elſkede. Saa hørte og ſaa jeg Intet mere. Da jeg prøvede paa at ſtige op ad det ſibſte Trin, faldt jeg om, og da jeg igjen kom til mig ſelv, laa jeg i en Seng i min Vens Hus, en Læge ſad ved min Side, og jeg var, Gud være lovet, engang igjen hjemme!

Blandinger — Nyt og Gammelt.

En Iowa Avis beretter om et mærkeligt Fund, som skal være gjort sidstleden 24de December af nogle Arbeidere ved Dubuque & Minnesota Jernbanen. Ved Foden af en høi "Bluff" i Nærheden af Elven, vare nogle Folk sysselsatte med at bortrydde de mange løse Kalkstene, som der laa kastede omkring, og for at faa Banelinien bred nok maatte de ogsaa med Pighaffer, Spader og Jernstænger borttage Noget af Høiens Fodstykke. Pludselig stødte de paa en stor, flet, firkantet Sten, hvori der var indhugget nogle besynderlige Tegne og Figurer. De gave sig diebliffelig iferd med at flytte den, og da dette med forenede Anstrengelser var lykkets, viste der sig en firkantet Abning ret ind i Bluffen, og ud af denne kom der en stærk, kold Luftstrøm. Arbeiderne, som haabede her at finde skjulte Skatte fra ældre Tider, besluttede uden Ophold nærmere at undersøge Stedet, og fem Mand med Formanden i Spidsen og med tændte Lys, som de i Hast havde skaffet tilveie, begave sig ind paa denne underjordiske Expedition. Det viste sig nu, at Gangen var 4 Fod bred og tilstrækkelig høi for en Mand, naar han bukker sig ubetydeligt. Forsigtige og grebne af et Slags Spøgelsesfrygt vedbleve de at gaa fremad omtrent 50 Fod og befandt sig nu i Bluffens Midte; her standsede deres Fremtrængen af en anden stor Sten; men ogsaa denne

skaffedes tilside, og nu viste der sig en Trappegang, 10 Fod nedad. Da de vare komne ned ad denne, befandt de sig i et stort Kammer, der syntes at være udhugget af Klippemassen, 25 Fod i Kvadrat og 20 Fod høit under Loftet. Gulvet var haardt og ganske flet, og ved Skindet af Lyfene viste der sig paa Væggene indhuggede raa Afbildninger af Fugle, Træer, Blomster og andet lignende. Paa den Væg, der vendte mod Syd, fandtes en Afbildning af Solen, og under samme var indhugget Billedet af en Mand, iført et vidt, slagrende Klædebon og i Begreb med at stige ud af en Baad; i Haanden holdt han en Due. Taget var smykket med udhugne Stjerner, Slanger og Bogne. Midt i Værelset laa en stor flad Stenhelle, denne blev flyttet, og under samme fandtes en stor Hvelving, opfyldt med Skeletter, der vare særdeles vel vedligeholdte. Ved Siden af hvert stod en smukt formet Vase, hvori fandtes en egen Slags gulagtig Jord. Man undersøgte en af dem næiere og fandt deri nogle smaa Ben af Dyr, Pileodder, Stenøyer og Skjel, gjennemborede med Huller, fandtes spredte rundt omkring, ogsaa Kobberperler og smaa Ben. Skeletterne vare ordnede i en Halvkreds, det største i Midten; dette var 7 Fod og 8 Tommer høit. Tænderne vare hvide, og i Haanden laa et Slags Perlesmykke. Ved Siden af laa to Drepyrdelser af Skjel.

Nede ned Godderne laa Spor af et Bæklædningsstof, men ved den mindste Berøvelse faldt det sammen. Sverken Guld eller Sølv forefandttes, men forskjellige Redskaber af Kobber.

Efter Forlydende skal Alt flyttes og opstilles i Towas Sauling af Kunst- og Olsfager.

Silkeormen, som for 30 Aar siden indførtes til Louisiana fra Italien, har nu formeret sig saaledes der og er af en saa udmærket Slags, at Silkefabrikanterne i Italien hente den i store Masser fra New Orleans. For en kort Tid siden sendtes saaledes efter Bestilling af en eneste Mand flere Millioner indspundne Silkeorme til Italien.

En kostbar Pen. Man har allerede en Tid haft den Pen færdig, hvormed Grev Bismarck skulde undertegne Fredsforligningen med Frankrige. Den er hel og holden af Guld og en fuldstændig Efterligning af en stor almindelig Gaasfjer; men ovenpaa er den rigelig besat med Diamanter, og den bærer Bismarcks Navn indgraveret med en Grevekrone ovenover. Det har taget to Guldsmede og Gravøren flere Uger at faa den færdig.

St. Peterskirken i Rom paabegyndtes i Aaret 1502; først i 1692 kunde den anses nogenlunde færdig. Dens Front er 712 Fod lang og den største Dybde er 500 Fod. Den bedækker omtrent et Pladerum af 1½ Mere og koster et Hundrede Millioner Dollars, skjønt Arbeidspriserne i Italien ere lave.

Eliahs Indianerbibel var den første Bibel, der blev trykt i Amerika; af den første Udgave i Aaret 1663 var Dplaget et Tusinde, af

den anden 1686 tryktes to Tusinde. Nu findes der kun nogle yderst faa Exemplarer tilbage af denne Bibel, femten, saa vidt man ved, i de Forrende Stater og et endnu mindre Antal i England; men af den Stamme i Massachusetts, for hvem dette overordentlige Arbeide udførtes, er der ikke en Eneste tilbage. Der er heller ikke nu mere end en Mand, som kan læse og forstaa Eliots Bibel, nemlig J. S. Trumbull i Hartford, Connecticut, og dette er nu heller ikke saa besynderligt, naar man erfarer, at et af de deri forekommende Ord er: Wutappesilukaussumookheshunkquoh.

Et mageløst Vegetiv. En fattig tydsk Suedker i Troy har efter 14 Aars stadigt Arbeide endelig frembragt et Mesterverk i sit Slags. Det Hele forestiller en Klippe, opad hvilken der fører snoede Veie; paa Toppen ligger en Bygning, og Vandet fosser i forskjellige Fald ned ad Bjergets Sider. Det lille Hus deroppe skal forestille en rig Møllers Bopæl; han har Melmølle, Olie-mølle og Sagbrug. Sam selv ser man sidde inde i sin nydelige Dagligstue, læsende i en Avis. Hans Dine følge Vinierne nedover; de flytte sig over til den næste Spalte, indtil Bladet vendes, og det Samme gjentager sig. Alle Bevægelser ere mærkverdigt naturtro. Møllereus Kone sees i et andet Bærelse sidselsat med Syning, medens Tjenerne udføre de almindelige Forretninger i Huset. Foran Bygningen er der et Springvand og en Indsø, hvor en Mand roer frem og tilbage i en Baad. Paa Sagbruget gaar Alt til, som det sker i Virkeligheden. Stoffen ligger paa sin Plads og

bevæges mod Sagbladet, som spalter den i to. De forskjellige Arbeidsfolk varetage sine forskjellige Forretninger. Møllen gaar som en anden Mølle, og en Mand spadserer stadigt frem og tilbage med et Trug paa Skulderen; heri findes det Korn, hvormed han tilfredsstiller Kværnens Behov. Det store Vandhjul bevæges jævnt ved Vandtrykket ovenfra, og en Elevator har Arbeide med at tømme en Kanalbaad for dens Ladning. Vogne, fyldte med Sække, fjøre til og fra Møllen, og en Mand sidder oppe paa Taget ifærd med at hænge op et Fuglebur. I Oliemøllen gaar Alt ligesaa nøiagtigt til, idet Enhver gjør, hvad han er sat til, uden nogenformhelst Afbrydelse— og alle disse forskjelligartede Bevægelser ere Virkninger af et Maskineri, fuldt af Hjul, gjemt inde i den Masse, der skal forestille Klippen. Alt gaar, naar det trækkes op, som et Uhrværk, og selv Vandet er naturligvis intet Andet end en kunstig Efterligning.

Kloroform, der fremstilles af Kloralkali og Alkohol, blev først omtalt af Professor Simpson 1847 som et udmærket Middel til at døve Smerter ved pinlige Operationer. Siden den Tid er den stadigt bleven anvendt i dette Viemed med stort Held, idet Patienten derved fuldstændig bedøves; det er imidlertid ikke blot Mennesker, som maa bukke under for dette Stofs Virkning, men ogsaa Dyr og Planter. Saaledes følger f. Ex. den folsomme Mimose ved Berøring sine Blade sammen; men udsætter man den for Kloroform, taber den denne Evne for en Tid, og sfer det længe, før Planten aldeles.

Chicago "Streetcars" ville inden ikke lang Tid undergaa en væsentlig Forandring, idet man for bestandig vil spænde Hestene fra, og dog ville Vognene løbe som før, ja meget raslere. Man har nemlig gjort et særdeles tilfredsstillende Forsøg paa at drive dem frem ved Hjælp af komprimeret Luft, og der er allerede udstedt Patent paa Opfindelsen, som er ganske simpel. Paa Bunden af Vognen ligge fire Beholdere af Kobber, fyldte med sammenpresket Luft, ialt 150 Kubikfod, og istand til at udholde et Tryk af 250 Pund paa Kvadrattommen; man kan naturligvis forsyne Vognen med flere saadanne Beholdere alt efter Fartens Længde. Under Sæderne er Bevægelses-Apparatet anbragt, nemlig to smaa Maskiner, omtrent saadanne som ved de almindelige Dampmaskiner, men simplere.

Ved den første offentlige Prøve steg 30 Passagerer ind og tilbageslagde den første Mil i 9 Minuter og 40 Sekunder, hvortil brugtes 40 Pund Luft. Efter en tre Miles Fart var blot 20 Pund Luft tilbage, og dog gik Vognen lige raslt, indtil der kun fandtes 4 Pund Luft, og man havde da reist 3½ Mil i noget over 30 Minuter. Der forlanges ikke et saa stort Antal Vogne som før, da denne Slags Befordring vil kunne blive raslere end den tidligere, og man behøver ikke længere at holde de kostbare Heste, saa Apparatets Kostende vil mere end dækkes. Man mener derfor, at alle større Stæder ville indføre dette nye Slags Maskineri.

Rustballoner i Krig. Det beleirede Paris sætter sig ved Hjælp af Balloner i Forbindelse med Pro-

vindsferne, idet Folk stige op, medtagende Depescher og Breve, i det Haab at kunne dale ned blandt Venligsindede. Nærmest er det vel Meningen at dale i Frankrige, men undertiden maa dog Luftskipperne mod sin Villie gjøre en længere Reise, og saaledes havde man for kort Tid siden det overraskende Syn at se en Pariserballon havne paa Liffeldet i Norge. Det er forresten ikke først vor Tid, som i forskjellige Tiemed betjener sig af Luftballoner i Krigen. Franskmændene brugte dem allerede i 1794. Efterat Østerrigerne vare blevne fordrevne fra Rüttich af General Jourdan, trak de sig lidt tilbage, men indtog nu en stærk Stilling og opkastede Forskandsninger for at holde sig her, indtil Forstærkninger kunde ankomme. Før disse ankom, bleve de imidlertid atter angrebne af Franskmændene og tvungne til at træffe sig tilbage efter et stort Mandefald paa begge Sider. Franskmændene havde iforveien sendt to Ingeniører op i en Ballon; disse optegnede nøie Østerrigernes Stilling og Bevægelser og kastede disse Notitser ned til sine egne Landsmænd, som derved sattes istand til at angribe sin Fiende paa de svageste Punkter.

En Beretning fra 1794 lyder saaledes: Den franske Armee har denne Gang en egen Maade, hvorpaa den rekonoscerer Fiendens Stilling. En Mand stiger op i en Luftballon og medtager Papir og Blyanter af

forskjellig Farve. Man har paa Forhaand aftalt visse Mærker, og naar Meldingen er nedskreven, fæstes Papirstrimmelen til en Slags Pil, hvis spidse Ende er saa tung, at Pilen i Regelen bliver staaende opreist i Jorden. Til den anden Ende er befæstet en Strimmel koloreret Silketoi, som gjør, at Pilen lettere kan findes. Paa denne Maade faar man ovenfra al den Underretning, man kan ønske sig, om Fiendens Styrke, Bevægelser og andet Mere.

Herodot, den græske Historieforfatter, beretter et gammelt Sagn om, at det Raskpiste Hav engang bedækkedes af en flydende Bædse, der antændtes, og Havet blev et fuldstændigt Flammehav. Sandheden af et saadant Sagn bekræftedes i Juli Maaned 1869. Derne i dette Hav ere nemlig rige paa Naftakilder; disse stege over sine almindelige Bredder, og det yderst brændbare Stof løb ud i Havet, hvor det trods alle Forsigtighedsregler antændtes. I 48 Timer brændte en Flade af flere Tusinde Kvadratmile, og Isden flukkede først, da al Naftaen var fortæret. Intet Menneskeliv gik tilspilde, saa vidt man ved, men da Branden var forbi, fandtes Havets Overflade besaaet med døde Fiske.

Villige Klæder. I Japan kan en Mand for 25 Cents kjøbe sig en fuldstændig Dragt, men saa er den rigtignok ogsaa af Papir.

Indhold: Inger. (Fortælling af G.) — Alaska-Peltsværk. — Ny Englands første Kolonister og deres Kampe med Indianerne. — Grace Darling. Et Billede fra Søen. — En ufrivillig Eneboer. (Af en engelsk Geistligs Optegnelser.) — Blandinger — Nyt og Gammelt.